

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№4 (79)
КВІТЕНЬ
2011 РОКУ**

3 Великодніми святами!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

**ХРИСТОС ВОІСТИНУ
ВОСКРЕС!**

З любов'ю,
від імені Комітету ЦХВЕ України

Щиро, з великою радістю в серці вітаємо улюблену Церкву Ісуса Христа з величним християнським святом Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа. Бажаємо вам постійно жити вірою в Божого Сина, що воскрес із мертвих, і з надією, що Він скоро прийде у славі Отця за Своєю Церквою.

Хай Господь допоможе кожному з нас бути в числі тих, хто з любов'ю очікує свого Спасителя.

Радості, миру та злагоди зичимо вам, молимося за вас і благословляємо в ім'я Воскреслого Царя!

«Щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що те ширини й довжина, глибина й вишина, і пізнати Христову любов...» (Еф. 3:17-19).

Старший єпископ Михайло Паночко.

ВІРНІСТЬ І МУДРІСТЬ – ЗАПОРУКА ПОХВАЛИ

Михайло Паночко

Старший єпископ Церкви
Християн Віри Євангельської України

Слово Боже нас настановляє: «Хто ж то вірний і мудрий раб, якого пан поставив над своїми челядниками давати своєчасно поживу для них? Блаженний той раб, що пан його прийде і знайде, що робить він так! Поправді нажу вам, що над цілим маєтвом своїм він поставить його. А як той злий раб скаже у серці своїм: «Забариться пан мій прийти» і зачне бити товаришів своїх, а їсти та пити з п'яницями, то пан того раба прийде дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає. І він пополює розітне його і визначить долю йому з лицемірами – буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 24:45-51).

«Небо й земля проминеться, але не минуться слова Мої» (Мт. 24:35).

Це серйозне попередження мені і вам. Нам випала велика честь – служити Церкві, служити Ісусу Христу – вищій і кращій праці на цій землі я не бачу. Але, крім цієї поважної праці, на нас лежить велика відповідальність. Прийде наш Пан, і Він хоче бачити в нас дві важливі речі: вірність і мудрість. Лише вірний і мудрий раб отримає похвалу від Пана.

Хотілося б, щоб ми у своєму служінні Христу і людям ставили за мету набуття ці риси, бо інакше ми автоматично потрапляємо в розряд тих, до кого Пан буде дуже строгим.

Біблія відкриває нам Бога і як Бога любові, і як Бога строгості. Ми першими повинні це розуміти, переживати на собі і навчати про це людей. Докладімо всіх старань, щоб проявити вірність Богові. А посада і становище не відіграють ніякої ролі. Вірний в малому буде вірним і в великому. Невірний в малому не може бути вірним і в великому. Тримаймося цього слова.

30 – 31 березня у Пущі-Водиці біля Києва Церква ХВЕ України провела чергову річну звітну конференцію під гаслом

«Проповідуй Слово, живи по Слову».

Матеріали конференції читайте в номері.

ХТО ОЦІНИТЬ ТВОЄ СЛУЖІННЯ

Микола Синюк

Перший заступник
старшого єпископа ЦХВЕ
України

«Отже, я свідкую тобі перед Богом і Христом Ісусом, що Він має судити живих і мертвих

за Свого приходу і за Свого Царства. Проповідуй Слово... Бо я вже за жертву стаю, і час відходу мого вже настав» (2 Тим. 4:1-2, 6).

«І він ізвів очі свої та й побачив: ось три Мужі стоять біля нього. І побачив, і вибіг із входу намету назустріч їм, – і вклонився до землі та й промовив: «Господи, коли тільки знайшов я милість в очах Твоїх, – не проходь повз Свого раба! Принесуть трохи води, – і ноги свої помийте, і спочиньте під деревом. І хай хліба шматок принесу я, а Ви підкріпіть серце Ваше. Потому підете, бо на те ви йдете повз свого раба». І сказали вони: «Зроби так, як сказав» (Бут. 18:2-5).

ст. 2

БЕРЕЖІМО СЕБЕ ЧИСТИМИ

Віктор Боришкевич

Єпископ обласного
об'єднання церков
ХВЕ Рівненщини

«Силкуйся поставити себе перед Богом гідним...Проповідуй Слово...» (2 Тим. 2:15, 4:2).

Ми всі перебуваємо перед лицем Господнім – і не тільки зараз, а завжди, постійно. Якщо людина усвідомлює це, вірить в це – поведінка її відповідна. Взагалі, наше життя і наше посвячення відповідають нашій вірі.

ст. 2

ДАЙ ЛЮДЯМ ХЛІБ

Олександр Бабійчук

Єпископ об'єднання церков
ХВЕ Херсонської області

«А коли розвіднятися стало, то благав Павло всіх, щоб поживу прийняли, і казав: «Чотирнадцятий день ось сьогодні без їжі ви перебуваєте, очікуючи та нічого не ївши. Тому то благую вас їжу прийняти, бо це на рятунок вам буде, бо жодному з вас не спаде з голови й волосина!». А промовивши це, узняв хліб та подякував Богові перед усіма і, поламавши, став їсти. Тоді всі піднесли на душі і стали поживу приймати. А всіх душ набуло в кораблі двісті сімдесят шість. І як наїлися вони, то стали корабля полегшувати, викидаючи збіжжя до моря... Та ось ми натрапили на місце, що мало з обох боків море, і корабель опинився на мілководді: ніс загруз і позоставсь нерухомий, а норма розбивалася силою хвиль. Вояки ж були змовилися повбивати в'язнів, щоб котрийсь не поплив і не втік. Але сотник хотів урятувати Павла і заборонив їм цей намір, і звелів усім тим, хто пливати вміє, щоб скакали та перші на берег виходили, а інші – хто на дошках, а хто – на чім-будь з корабля. І таким чином сталося, що всі врятувалися на землю» (Дії 27:33-38, 41-44).

ст. 3

НЕБІБЛІЙНІ ЧИННИКИ СУЧАСНОЇ ПРОПОВІДІ

Віктор Вознюк

Завідувач відділу освіти
Церкви ХВЕ України

Сьогодні у світі кояться дивні і страшні речі. Нашою реакцією на них мають бути не страх і хвилювання, а слова: «Гряди, Господи Ісусе!». Цей останній час асоціюється в мене з останньою битвою Самсона. Мусять ці филистимлянські колони впасти, і знакову роль у цьому має відіграти Церква.

Коли розпався Радянський Союз, ми впали в якусь ейфорію, і здавалося, що так буде завжди. Хто як міг, кинувся служити, нести Слово. І нести, здебільшого тим соціальним групам, які перебували в критичному стані, – злочинцям, наркоманам. Церква, на жаль, не звернула належну увагу на такий впливовий і потужний прошарок суспільства, як інтелігенція.

ст. 4

ХТО ОЦІНИТЬ ТВОЄ СЛУЖІННЯ

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Пригадую, як у 1973 році смертельно захворів мій батько – інсульт. Він вже майже не говорив. Коли я зайшов до нього, батько взяв тремтячою рукою мою руку і через силу промовив: «Сину, як будеш в церкві, нехай помоляться, бо, мабуть, із цієї ситуації я вже не вийду». Я сподівався, що це ще не кінець, але через два дні батько помер.

Апостол Павло каже, що його життя вже приходить до закінчення, що він стає за жертву. Тому, роблячи певний підсумок, говорить до Тимофія. Життя Павла як служителя, як людини, як християнина закінчується. Апостол наказує Тимофію перед Господом, Котрий буде судити живих і мертвих, проповідувати Слово.

Ці слова мають стати дороговказом для молодого служителя. Найголовнішою настановою для Тимофія була саме проповідь Слова Божого.

Я роздумував, чому апостол Павло вжив саме таку фразу, коли його життя закінчувалося. Апостол пояснює свої слова: «Настане-бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували». І не побоюся сказати, що нині саме такий час. Багато людей, і християни в тому числі, шукають різних вчителів. Проте апостол Павло дає чітку настанову проповідувати Слово. Альтернативи проповіді немає. Павло проповідує Христа розп'ятого. Для одних це безумство, для інших – щось нерозумне. А для нас – Сила Божа.

Нехай Господь допоможе нам Духом Святим зрозуміти цю істину. До речі, іслам не практикує проповіді, там є інші методи. Багато інших християнських конфесій також не особливо популяризують проповіді. Але не це основна моя думка.

Звернімо увагу на прочитаний текст із Божого Слова. Служитель Божий, муж Божий, друг Божий Авраам жив в період певної благодаті, бо закону ще не було і будь-якої регламентації стосунків з Богом також не існувало. Господь говорив з Авраамом особисто. Коли Авраамові було наказано встати і йти, він встав і пішов. Під час своєї подорожі він побачив, що до його намету наближаються люди. Вони мали намір йти далі. Авраам, служитель, котрий мав спільність з Богом, відчув серцем, хто наближається до нього, вибіг зі свого намету, впав на коліна і вклонився.

І сказав: «Господи, коли тільки знайшов я милість в очах Твоїх, – не прохodu повз Свого раба!».

Хто оцінить моє служіння? Авраам вважав за потрібне, вклонившись, сказати: «Господи, якщо твій раб надбав благовоління, то зайди до мого намету». До речі, племінник Авраама Лот сказав дещо інше: «Ось раб твій придбав благовоління...» Авраам же промовив «якщо».

Ми оцінюємо, у тому числі і в служінні, самі себе, тому що ніхто не знає, що насправді всередині людини. І, як правило, ми схильні давати собі завищену оцінку. Пригадаймо історію про фарисея, котрий молився Господу і дякував, що він не такий, як інші люди, як той митник, що молився поруч з ним.

Нас оцінюють наші знайомі, друзі. Ті, хто нас поважає і любить, як правило, дають нам добру оцінку, оскільки любов покриває багато що, любов не бачить недоліків. Більш об'єктивно буде оцінка наших недругів. Вони знайдуть в нас те, що друзі ніколи не зауважать. Але абсолютно правильну оцінку може дати тільки вічний Бог.

Господь оцінює все до глибини душі, зокрема, наші мотиви. Пригадаймо, як Господь

Микола Синюк
Перший заступник старшого єпископа ЦХВЕУ

оцінив свого раба Йова. Небу не байдуже наше становище перед Богом. Я більш ніж впевнений, що на небі дуже часто відбуваються розмови і Господь посилає Своїх слуг, аби допомогти нам у різних ситуаціях. Дух Святий вказує нам на правильний шлях.

Господь сказав сатані, чи звернув той увагу на богобійного Йова, який завжди уникає всіякого зла. Це й була Божа оцінка. Проте диявол почав вести дискусію, мовляв, Йов робить це не просто так. Але коли для Йова настали важкі часи і навіть дружина сказала, що краще б він помер, Йов був впевнений, що його Відкупитель живий і не покине його. Господь знав мотиви, наміри і серце цієї людини сповна.

Отже, Той, Хто оцінить мене, – то Господь. Я хочу знати, ким я є перед Ним. Довіро оцінку нашого служіння, нашої святості, нашого життя Господу. Так, нам дуже приємно чути добру оцінку наших друзів, знайомих. Але довіро оцінку Господу, котрий оцінить, без сумніву, справедливо і сповна. Нам потрібно просто поговорити наодинці зі своїм Небесним Батьком, і я впевнений, що Дух Святий торкнеться наших сердець.

Авраам дивився на подорожніх, які йшли мимо, і поспішив вклонитися. Щось заговорило в його душі, і не випадково його намет стояв на шляху ангелів. Авраам міг у цей час бути заклопотаним і не помітити

перехожих. Але серце цього наближеного до Бога чоловіка щось відчуло, і Авраам запросив перехожих відпочити.

Нехай Дух Святий дасть нам, як служителям, відкриті серця і очі, щоб бути в Божих планах і намірах, щоб Божі шляхи проходили повз нас. Виявляється, що служитель може впливати на Божий задум. Авраам розпорядився обслужити гостей, а сам в цей час виконував Божий план. І пізніше, коли подорожні пішли до Содому, Авраам отримав звістку, що в нього буде син. Але він не залишився з Сарою, а проводжав гостей. В Авраама була розмова з Господом.

«І сталося, як нищив Бог міста тієї околиці, то загадав Бог Авраама і вислав Лота з середини руїни...» (Бут. 19:29). Від наших взаємин з Богом залежить доля людей,

котрих нам доручив Господь. Отож будуймо стосунки з Богом так, щоб Він через нас міг згадати про інших людей і вирішити різні ситуації в нашому житті. Мойсей сказав одного разу: «Якщо ці люди не ввійдуть, я також не хочу...» У ньому говорили почуття лідера нації, батька, духовного наставника.

Чи мають потребу Бог або ангели Божі в тому, щоб їм дати шматок хліба, обмити ноги, щоб відпочити в затінку? Бог не вимагає служіння рук людських, Йому це непотрібно. Богу служать ангели, котрі розуміють Його думку і бездоганно виконують Його бажання. Ми служимо один одному, але для Бога дуже цінна відповідність наших слів нашим діям: «Аврааме, зроби так, як ти говориш».

«Тоді промовив Ісус до народу й до учнів Своїх і сказав: «На сидінні Мойсеевим усілися книжники та фарисеї. Тож усе, що вони скажуть вам, – робіть і виконуйте; та за вчинками їхніми не робіть, бо говорять вони, – та не роблять того!» (Мт. 23:2-3). Проповідаймо і живімо згідно зі Словом Божим. Бог пильнує не лише за своїм Словом, але і за нашим також. І благословенні ми, якщо одного разу в житті ми зрозуміли слова Давида, котрий каже, що від думок уста його не відступають, а від його слів не відступають його діла.

Трагедія багатьох церков сучасності полягає в тому, що між їхніми словами і ділами пролягла прірва. І я зауважив одну істину: Ісус Христос каже, що книжники та фарисеї вчать правильно, проте наказує не наслідувати їх. Проблема в тому, що можна говорити правильно, але так не чинити. І про це нагадає гасло нашої конференції.

Ми стоїмо перед Божим обличчям. Часто виникає питання, чому немає правильної реакції на наші, здавалося б, дуже правильні, слова. Виявляється, відповідь треба шукати саме в тому, що ми робимо, у наших ділах.

Апостол Яків каже: «Так говоріть і так чиніть, як ті, що будуть суджені за законом свободи». І нехай в цьому допоможе нам Господь.

БЕРЕЖІМО СЕБЕ ЧИСТИМИ

Віктор Боришкевич
Єпископ обласного об'єднання церков ХВЕ Рівненщини

що важливішої немає. Наша любов до справи Господньої впливає на результат.

Один із наших братів хотів виконувати волю Божу і проповідувати Євангеліє в силі Святого Духа, тому дуже просив в Бога мудрості. Але просив так, щоб ніхто не почув. Одного разу підходить до нього пророк і перед всім збором звіщає від Бога: «Просиш мудрості? Мудрість у Слові Моєму».

Чи часто ми досліджуємо Писання? Це також жертва. Мало просто читати – потрібно вникати в Писання, перебувати в ньому.

А для цього потрібне смирення. Один з великих мужів Божих Сміт Вігльсворт казав: «Як тільки я зауважу, що десь появляється моє «я», це буде кінець мого служіння».

Ми ходимо перед Богом. Будьмо мудрим, і Бог буде вживати нас і благословляти.

Ісус Христос навіть тоді, коли омивав учням ноги, залишався Сином Божим, Спасителем. Не біймося, коли треба схилитися і помити ближньому ноги.

Якось один з дияконів церкви на сході України вийшов перед всією церквою з покаєнням. Усі молилися за нього. А потім старші браття сказали йому, чи не міг він зробити якось розумніше. Що тепер, мовляв, його совість скаже. Диякон – і перед всією церквою... А він відповів, що через те і каюся, що його совість заговорила. Каятися не соромно, покорятися не соромно. Господь піднімає тих, хто впокорюється і перед всемогутнім Богом, і перед ближнім.

І як важливо бачити себе перед Богом завжди. Наше служіння має ціну в Бога. Можливо, саме через це апостол Павло і сказав одного разу, що краще йому вмерти, ніж аби хто знічевив хвалу його. Це ціна служіння перед всемогутнім Богом.

«Проповідайте Слово...» А апостол Петро пише: «Коли говориш – говори, як Божі слова» (1 Петр. 4:11). Ми іноді про все можемо бесідувати, але не про Слово. Біллі Грем часто вживав фразу: «Біблія каже».

Христос також наголошував: «Написано». Це відбиває всі атаки диявола.

Проповідайте Слово. Конкретно, безпосередньо, без зайвих думок, без вигадок і фантазій. Так, як проповідував апостол Павло. Він пише: «Бо коли я звіщаю Євангеліє, то нема чим хвалитись мені – це бо повинність моя. І горе мені, коли я не звіщаю Євангеліє! Тож коли це роблю добровільно, я маю нагороду, коли ж не добровільно, то виконую службу доручену. Яка ж нагорода мені? Та, що благовістятим, я безкорисливо проповідував Христове Євангеліє, не використовуючи особистих прав щодо благовістят. Від усіх бувши вільним, я зробився рабом для всіх, щоб найбільше придбати...Тож біжу я не так, немов на непевне, борюся не так, немовби повітря б'ючи. Але вмертвляю й неволю я тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним» (1 Кор. 9:16-19, 26-27).

А ще він говорить ефеським пресвітерам: «Але ж я ні про що не турбуюсь і свого життя не вважаю для себе цінним, аби-но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, – щоб засвідчити Євангеліє благодаті Божої» (Дії 20:24).

Оце жертва в ім'я Ісуса. Бог благословляє таких людей.

Павло так любив свій народ, що зміг сказати фразу, яку нам важко вмістити. Проаналізуємо свою любов – до нашого народу, до людей, які страждають від гріха, навіть до членів нашої церкви, наших братів і сестер. Апостол Павло написав: «Я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом...» (Рим. 9:3). Оце любов! Я допущаю, що можна пожертвувати багатством заради якогось духовного блага, здоров'я віддати, навіть і життя. Але бути відлученим від Христа – така любов не має меж.

Божий муж Мойсей так любив свій народ, що готовий був разом з ним бути викресленим із книги життя.

Перевірямо своє становище, свою віддачу, ходімо чистими перед Богом, щоб ми могли сказати так, як сказав Свого часу Христос: «Ось іде князь віку цього, але в Мені він не має нічого». Бог не шукає нашого, він шукає нас – щоб ми були віддані Богові до кінця.

ЖИТТЯ ЗА СЛОВОМ – НАЙКРАЩА ПРОПОВІДЬ

Юрій Веремій
Єпископ обласного об'єднання церков ХВЕ Івано-Франківщини

Гасло нашої конференції – «Проповідайте Слово, живи по Слову». Нам приємно бути разом, бачити один одного. Для нас найбільша радість – перебувати в Божій волі і там, де нас хоче бачити Бог. І саме тут сьогодні Він хотів всіх нас бачити.

Бог нас готує до великих справ в поширенні Благої Звістки в Україні і за її межами. І як приємно бачити, коли люди приймають цю Добру Звістку. А для цього нам треба не лише проповідувати, але й жити, як написано. Життя за Словом – це найсильніша проповідь. Жити за Словом нам допомагає проповідь Слова. Ми ходимо не лише перед Богом – ми ходимо перед тими, кому проповідуємо: нашими домашніми, нашими сусідами, співробітниками. Хай Бог допоможе нам пам'ятати про це.

У Слові читаємо: «І обходив Ісус всі міста та оселі, навчаючи в їхніх синагогах та Євангеліє Царства проповідуючи і оздоровлюючи всяку недугу та неміч усяку. А як бачив людей, змилосерджувався Він над ними, бо були вони змучені та розпорошені, «як ті вівці, що не мають пастуха». Тоді Він казав своїм учням: «Жниво справді велике, та робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав» (Мт. 9:35-38).

Ми повинні наслідувати Ісуса Христа. Він для нас – найкращий приклад у тому, як проповідувати Слово і як жити за Словом.

Він навчає нас бачити людей так, як бачив їх Він. І нам треба молитися, щоб ми могли бачити людей очима Божими. Він бачив кожну людину зокрема, з усіма її потребами і бажаннями. Написано, що Він

оздоровляв всяку недугу та неміч усяку. Він змилосерджувався над ними. У наших серцях має бути оця Божа любов, щоб ми справді служили тим, кому проповідуємо.

Ми маємо бути щирими у служінні – такими, Яким був Ісус. Інакше за Ним не ходило б стільки людей. Люди завжди відчують щирість. Ми повинні враховувати це, бо час, у який живемо, потребує від нас особливої мудрості. Живімо за Словом, проповідуємо Слово – це найкраща євангелізація.

Євангеліє відкриває нам майбутнє. Для нас приготівлене Царство Боже. Ми повинні думати, як досягнути якомога більше людей, придбати їх для цього Царства. Молимося про це, і Бог буде додавати спасених до Церкви.

Ісус Христос ходив по багатьох містах. Ми читаємо: «А коли ж настав день, Він вийшов і подався до самотнього місця. А люди шукали Його. І прийшовши до Нього, Його затримували, щоб від них не відходив. Він же промовив до них: «І іншим містам Я повинен звіщати Добру Новину про Боже Царство – бо на те Мене послано» (Лк. 4:42-43).

Хай Бог допоможе нам проповідувати і жити за Словом, і тоді буде результат.

«А Ісус їх покликав і промовив: Ви знаєте, що князі народів панують над ними, а вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба. Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили йому, а щоб послужити і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Мт. 20:25-28).

Девіз нашої конференції – «Проповідуй Слово, живи по Слову». Для багатьох присутніх добра половина життя – це служіння. Вже багато акцентувалося на тому, щоб жити по Слову, яке проповідуємо. А я хочу доповнити цю думку: треба ще й служити по Слову, щоб охопити всі сфери нашого життя.

Прагнення до влади і високого становища в суспільстві – це природний інстинкт людей у цьому світі, ознака зіпсутості, пиhi і егоїзму. Світ повний послідовників, спостерігачів і управителів. Але в ньому так мало слуг!

Христос бачив це, і Він прийшов, щоб задовольнити цю найбільшу потребу людства. Ставши Слугою, показати нам приклад.

Сьогодні навіть ті, хто до почервоніння переконує в необхідності служіння, у душі прагнуть влади і відчувають дивну відразу до служіння. Але якщо поняття «керувати» забрати з поняття «служити», служіння перестав бути євангельським.

На жаль, багато служителів носять цей титул чисто номінально. Наше завдання як християнських керівників – стати слугами. Це Божа модель.

Пастор – це слуга

Усе світське керування базується на демонстрації сили і влади. Церква Христова також наділена силою і владою: «Твій Бог наказав тобі силу, будь силою, Боже, того, кого нам учинив!» (Пс. 67:29); «Ось Я владу вам дав наступати на змії та скорпіони і на всю силу ворожу, і ніщо вам не зашкодить» (Лк. 10:19).

Поняття про славу, силу і владу в людей зіпсувалося. Втративши силу й владу над хворобами і злими духами, церковні служителі почали застосовувати їх щодо людей. Але змії і скорпіони – це не брати і сестри.

Відомий англійський історик і політичний діяч лорд Ектон сказав: «Сила псує, абсолютна сила псує абсолютно». Два важелі можуть зберегти нас від згубного впливу сили. Бо кожен з нас – керівник якогось рівня, і це дає нам певну силу.

Перший – це розділення влади. Є Кабінет Міністрів, є Верховна Рада, є судова влада, силовіки, влада преси, влада суспільної думки. І все це має бути збалансоване. Бо якщо влада в одних руках, крах неминучий.

Другий важіль – це обмеження терміну. Ми це добре розуміємо стосовно інших, а нас це, як правило, не стосується. Сам факт невизнання цієї небезпеки вже говорить, що людина потрапила в небезпеку. Безліч прикладів зі світової історії та історії Церкви підтверджують цю думку.

Застосування світських принципів до євангельського керівництва – це не що інше, як вливання нового вина у старі міхи. Керівник старого типу не здатний зрозуміти і застосувати новий тип сили і влади. Керівник нового типу не може робити те, що бажає робити керівник старого. «Але між вами нехай буде не так».

Християнські керівники – це слуги (Мт. 20:26). Ці поняття взаємно виключають

ПРИНЦИПИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО КЕРІВНИЦТВА

одне одного, що декого не лише дивує, але й дратує.

Але якщо лідери будуть служити, то що робитимуть слуги? Якщо лідер буде служити, то хто буде керувати?

Розрізняють два типи прояву сили керівництва: сила, яка хоче одразу все взяти у свої руки і наказувати; сила, яка використовує керівництво, щоб мати можливість послужити людям. Відомий американський поет XIX століття Грінліф сказав: «Найбільша перешкода для зміни суспільства – це те, що слуги з природи не керують ним... Ми повинні відмовитися від будь-якого керівництва, крім керівництва слуг з природи».

Природа, а не дії

Неможливо правдиво служити, коли ти – не слуга з природи. Наголосимо, що це питання характеру, або природи, а не функцій. Зауважмо, що всі вимоги, які висуваються до пасторів, пресвітерів в новозаповітних посланнях, в основному, стосуються характеру. Там не написано, щоб пастор був пророк чи цілитель, а щоб був тихий, лагідний, несварливий. Можна сказати, що, перш ніж стати пастором, треба стати людиною. Не раз доводилось чути нарікання, що як тільки пастор заходить в церкву, в людей починають трястися коліна, бо не знають, з якої ноги він сьогодні встав і що від нього очікувати.

Найбільш яскравий приклад християнського слуги – пастор. Він слуга не через те, що він робить, а через свою природу. Служити – це його внутрішня потреба, а не неприємний обов'язок. Слуга – це унікальна особа, здатна залишатися лідером і без керівних посад. Стиль роботи такого пастора – служити, а не керувати. Багатьом керівникам це просто незрозуміло – аби зрозуміти це, потрібне євангельське відновлення розуму.

Якщо пастор тільки намагається служити – це не слуга. Для нього таке служіння – це тягар, і люди це бачать. А якщо він слуга з природи – для нього це задоволення.

Іноді люди служать, аби досягти такого становища, коли вже будуть служити їм. Іван Хреститель про Ісуса сказав, що це Агнець. Але це було на землі, а коли Він на небо пішов, сів на престолі? Читайте в Об'явленні – Ягням Він і залишився. І вічність Його не зіпсує – Він вічний Агнець.

Досягши мети, деякі люди перетворюються на панів-тиранів. Вони нарікають, що їм важко, але не передають свої функції нікому – мовляв, немає гідних. «Та я готовий хоч сьогодні передати все, але кому?». Або: «Я зовсім не тримаюся за посаду, але це не час». Це самообман, а хтось може думати, що це дійсно так. Свої недоробки вони схильні виправдовувати своїм перевантаженням. А є такі, які беруть на себе все, бажаючи стати «незамінним». Вони думають, що «незамінні» мають особливу владу.

Суть служіння

Біблія називає лідерів ізраїльської нації пасторями. Але найчастіше це були лжепастори. «І як вийшов Ісус, Він побачив багато народу і змилувався над ними, бо були, немов вівці, що не мають пастуха» (Мр. 6:34).

Ізраїльтяни мали досить начальників – римську владу, царя, священників храму, на-

Анатолій Кліновський

Магістр богослов'я, доктор служіння

чальників синагог, митників... Але пастиря не було. Бо керівник – це ще не значить пастир.

Сьогодні люди начальників мають не менше – а хто послужить їм? Людям потрібен пастир, потрібен керівник з батьківським серцем, який би взяв поранену вівцю на руки, а не бив батогом.

Нещодавно я почув не зовсім етичну, але досить глибоку проповідь. Той, хто пасе овець, йде попереду отари. А той, хто пасе корів, йде ззаду. Як правило, корова свого пастиря сприймає через зад. Дав палицю по правому боці, треба звертати наліво, і навпаки. Вівця так пастиря не сприймає.

Пастир на своєму місці опинився заради овець і для овець, а не навпаки. Пастир має бути здатний життя покласти за своїх овець (Ів. 10:11). Божий суд чекає на пастирів, які пасуть себе, а не стадо: «Так говорить Господь Бог: Ось Я на тих пастирів, і зажадаю з їхньої руки отари Моєї, і відірву їх від пасіння отари, і ті пастирі не будуть уже пасти самих себе, й врятую отару Свою з їхніх уст, і вони не будуть їм за їжу» (Єз. 34:10).

Характеристика пастиря-слуги

Найвищі цілі пастиря-слуги – інтереси тих, кого він веде. Ми дуже часто використовуємо фразу «жити в любові», а що це таке? Це значить жити так, щоб усім навколо було краще, ніж нам. Написано, що Христос збіднів ради нас. Він пішов на хрест, а нам дав життя. Пастир-слуга знає інтереси людей, і ці інтереси переважають над його особистими інтересами. Найвище задоволення йому доставляє ріст тих, кого він веде. Про цінність служителя можна говорити за кількістю служителів, яких він виховав.

Пастир-слуга охоче бере на себе зобов'язання. Керівникам не подобається бути зобов'язаними перед кимсь, їм більше до вподоби свавілля, а обов'язки вони делегують іншим.

Слуги з радістю виконують свої обов'язки: «А гелленам і чужоземцям, розумним і немудрим я боржники» (Рим. 1:14). Начальникам усі боржники, а слуги – боржники всім. Пастир-слуга любить звітувати і перед вищими, і перед тими, кому служить. Він готовий відповідати за свої дії. Він знає, наскільки він задовольнив запити тих, кому служить.

Пастир-слуга любить тих, кого веде. Він турбується про них, наче батько.

Зазвичай пастири люблять говорити. Пастир-слуга любить слухати: «Господь Бог відкрив вухо Мені, й Я не став неслухняним, назад не відступив» (Іс. 50:5).

Пастир-слуга знає, що Бог говорить і безпосередньо, і через людей. Він відкритий для критики і для поради, бо хоче все робити якнайкраще. Наші критики – найкращі вчителі. Той, хто нас хвалить, не дає росту, він нас зупиняє. Та ти вже й так хороший, куди тобі ще рости.

Пастир-слуга смиренний. Іноді пастири думають, що спеціально поставлені на служіння, аби всі впокорювати. Але наша модель – це перевернена піраміда. Внизу

той, хто має найбільший сан, вище пресвітери, ще вище церкви, а найвище – народ.

Істина, однак, полягає в тому, що чим більше становище в служінні, тим глибшого смирення воно вимагає.

Великі служителі ніколи не прагнуть керувати іншими, вони хочуть служити іншим. Христос обмив учням ноги (Ів. 13), а так робить лише слуга. Натомість Пилат ретельно вимиває свої руки – так робить начальник. Що маєте ви?

Головна зброя християнського служителя – тазик і рушник.

Той, Кому дана всяка влада на небі і на землі (Мт. 28:18), готує учням їжу (Ів. 21:12-13). З новим народженням ми повинні б отримати таку саму природу: «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Фил. 2:5).

Пастирі-слуги здатні ділитися своєю владою і впливом з іншими. Чим більше людей у церкві мають силу, тим сильніша церква.

Ніхто не повинен мати всю силу. Ніхто не повинен залишатися без сили і влади.

Як стати пастирем-слугою

Процес становлення слуги складається із: зміни переконань - цього можна досягти шляхом навчання; зміни почуттів у ставленні до людей, а це приходить через відродження. Найдовший шлях сягає всього 30 сантиметрів – це шлях від розуму до серця; практичного застосування цих змін. А це можливе лише через наповнення Духом Святим і докладання старань.

Досконалий приклад

Ісус мав образ Божий – виражав досконалий Бога. І Він не вважав це за захват (Фил. 2:6-8). Коли Люцифер хотів вкрати богоподібність (Іс. 14:14), Ісус справедливо її мав.

Але Він принизив (буквально – спустошив) Себе, відкинув Себе. «Промовив тоді Ісус учням Своїм: Коли хто хоче йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й йде вслід за Мною» (Мт. 16:24).

Зречтись себе – це значить відкинути все, чим зіпсоване наше «я», – свої розуміння, бажання, звички, цінності, характер, список заслуг, зарозумілість...

Ісус прийняв образ раба. Він став справжнім Слугою, залишаючись справжнім Богом. Він не просто діяв, як слуга. Він був Слугою з природи. Слово «образ» вживається стосовно обох понять – Бога і слуги. Для Ісуса служити було легко і просто. І що

властивість Христос вніс у людську сутність. Вона стала доступною для нас. Без цього служіння залишається тільки поняттям, а воно повинне бути нашим життям.

Природа Ісуса піддавалася випробуванням, тискам, стресам і витримала все аж до смерті. З такими випробуваннями обов'язково зустрінемося і ми.

Смерть Христа зафіксувала Його як Господа і Слугу навіки. Засівши на престолі, Він залишився Ягням (Об. 5:6, 21:22-23).

Поки ви не будете готові вмерти за те, для чого ви живете, ви не зможете стати пастором, який Богові до вподоби. Вмерти можна лише за те, заради чого варто жити.

Смерть фіксує моральний стан людини. Радикальні зміни після смерті неможливі. А у вічності людина одержить досконалість, до чого прагнула на землі.

Для того, щоб володіти справжньою владою, необхідне смирення розп'яття. Багато чудес зробив Христос здоровими руками, але ввійти в будинок сильного і зв'язати його Він зміг лише пробитими руками.

Написано, що слово про хрест – це сила Божа (1 Кор. 1:18). Ми не будемо сильними доти, доки не будемо розп'яті. «Я розп'ятий з Христом», – писав апостол Павло (Гал. 2:19). «І живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Гал. 6:2).

Христа не буде видно в нас, поки там житиме наше «я». Нам потрібно зняти стару природу і зодягнути нову. «Бо ми, знаходячись в цьому наметі, зітхаємо під тягарем, бо не хочемо роздягтися, але одягтися, щоб смертне пожерлось життям» (2 Кор. 5:4).

Цей процес – це відкинення старого і втілення в нову людину. Головна причина того, що нам так складно одягтися в нове, – ми не хочемо зняти старе. Бо старе і нове завжди перебувають в конфлікті.

Богові важливо, що ми робимо, але Йому набагато важливіше, хто ми такі. Нам треба не просто творити добрі справи – нам треба бути добрими людьми. І тоді всі наші дії, дисциплінарні в тому числі, носитимуть відбиток доброти. Тобто треба, аби я не просто говорив правду, а був праведним з природи, не просто служив, а був з природи слугою. Перероджена людина живе в гармонії зі своєю природою слуги, запитуючи, що буде кращим для тих, кого вона веде. Звичайно, усе повинне бути співзвучним з Божою волею.

Ми можемо і будемо помилятися, нам потрібно багато вчитися, але навіть коли ми спіткнемося, то похилимося вперед, а не назад.

Природа слуги стає нашою другою природою, і нам однаково, приймаємо ми рішення самі, а чи просто виконуємо рішення інших; чи це ми видаємо інструкції, а чи їх видають нам; чи це ми першопрощіди, а чи ми просто ідемо за баченням інших.

Сьогодні серед майже семи мільярдів людей на землі безліч управителів, диктаторів, тиранів. Але світ такий бідний на слуг. А Господь шукає саме слуг. Навчимося бути слугами! Тільки служачи людям за прикладом Христа, ми зможемо уподібнитися Христові. І тоді свого часу почуємо голос нашого Архіпастиря: «Ви – брати Мої, друзі мої, ввійдіть в радість Пана свого!».

ДАЙ ЛЮДЯМ ХЛІБ

Олександр Бабійчук

Єпископ об'єднання церков ХВС Херсонської області

марно. Вони втратили всяку надію і навіть перестали їсти. Коли людина не їсть 14 днів навіть у нормальній обстановці, це матиме наслідки. Але коли ти до того ж опинився всередині шторму, це вкрай небезпечно.

І ось Павло пропонує їм не якийсь спосіб боротьби зі штормом, а просто попоїсти. Бо це послужить для збереження їхніх життів. І сам починає їсти, подякувавши перед тим Богові. Усі послухалися Його.

Ми всі з вами сьогодні теж перебуваємо на кораблі, а навколо бушує шторм. Світ, в якому ми живемо, суспільство, в якому служимо, штормить. Скільки стихійних лих, природних катаклізмів, сум'яття серед народів сталося лише за перші три місяці цього року. Чим далі, тим більше втрачаються істинні цінності, вага Божого Слова, спрощується благоговіння перед Госпо-

дом, активізуються аморальні тенденції. Так і хочеться сказати: Павле, коли ти писав, що Бог хоче, аби всі люди спаслися, ти просто не уявляв собі, що там попереду. Хіба ця Божа воля коли-небудь зможе

здійснитися? На наш погляд це виглядає просто неможливим. Набагато логічніше сказати, що в переважній більшості люди приречені, надії нема, коли нині навіть на Святій землі проходять гей-паради, коли навіть священники в церкві визнають одностатеві шлюби.

Господи, міняй Свою волю, бо це неможливо, аби всі люди спаслися і прийшли до пізнання істини. Але це наш, людський погляд. Там, на кораблі, також була страждав всяка надія на порятунк. Павло страждав з усіма, переживав з усіма, з усіма його там кидало. І він чекав свого моменту. І ось момент настав. Павле, хіба час зараз споживати хліб? Такий шторм, такі хвилі! Та Павло знав: через декілька годин у мореплавців не буде ні корабля, ні весел. Вони опиняться в відкритому морі.

Після 14 днів голодування опинитися в відкритому морі – це серйозне випробування. Павло, знаючи це, радить їм підкріпитися. І саме це, а не їхні здібності і знання, послужать для спасіння їхнього життя.

Лозунг нашої конференції – «Проповідуй Слово і живи по Слову». Чи це не те саме, що зробив Павло на кораблі, який потопав від шторму? Слово живе і діяльне, воно має потенціал впливати, незважаючи

на велетенські хвилі, на відсутність шансів на спасіння, на безвихідь. Ти дай хліб, а хліб зробить свою роботу, виконає свою місію, досягне цілі, і люди будуть спасені.

Кому ми маємо проповідувати? Тим, що оголюються на вулицях і несуть гідотні транспаранти? Хто вчить наших дітей аморальності? Та вони приречені. Апостол Павло теж міг би так сказати. Але він не звертав уваги на хвилі, на приреченість. Він запропонував поживу, яка врятувала людей.

Проповідуй Слово. А щоб проповідувати, треба це Слово мати. Не Слово як знання, Слово як мудрість, а Слово, яким є Сам Ісус. А щоб мати, треба його спершу отримати. А щоб отримати, я маю цього потребувати, маю шукати, докладати старань і вживати зусилля.

Хвилі цього світу говорять багато про що. Хто надмірно захоплюється новинами, живе в них і просочений ними, той не зможе сіяти. Новини сіяти йому не дадуть, вони просто переконають його в тому, що все втрачено, шансів немає.

Але якщо ми розуміємо, що потенціал Слова, довіреного нам, настільки сильний, що здатний подолати навіть найсильніший шторм, воля Божа буде виконуватися і люди будуть спасатися, досягаючи вічного життя.

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

У той час, як інтелігенція також шукала відповіді на одвічні питання духовної ваги. Але і її не розуміли, і вона сама не зрозуміла того, що пропонувалося, стилі наших служінь і проповідей. І повернула до східних релігій. Але й там не знайшла відповіді на болючі питання. І знову, дуже поволі, повертається до церкви.

І щоб справитися з цим викликом часу, ми маємо звершити немало змін, провести певну ревізію у своєму служінні. Пожива не змінюється, пожива – це святе Боже Слово. Посуд змінюється.

Виклик породжує важливі питання. «А як покликує Того, в Кого не ввірували? А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника?» (Рим. 10:14). Проповідник і проповідництво – це ключова ланка в донесенні Слова Божого. Так запланував Господь.

На жаль, реальність сьогодення не відповідає тому покликанню. Окремі елементи нашого служіння взагалі бувають деструктивними в духовній площині. Не зрозумілими ні для наших членів церков, ні для інтелігенції. Якби Ісус Христос проповідував сьогодні так, як деякі сучасні проповідники, Його б ніколи не розпіляли.

Сила слова

Іван Франко у своїй творчості наголошував: «Якби ти знав, як багато важить слово...» У нас своя уява про слова. Дехто думає, що слова – це щось таке, що літає в повітрі. Від одного вуха до другого. Насправді все набагато складніше. Наше слово має певний вплив. Слово формується в нашій сердечній сутності – назвемо її духовним серцем. Це миттєвий процес. Візьмімо, наприклад, слово «мама». Перш ніж прозвучало слово, формується сигнал, наповнений значенням. Він прямує до своєрідної бібліотеки мови, від якої залежить, в яку мову зодягнеться цей сигнал. Створюється певний код, який рухається на вихід, щоб його почув світ. Мозок перетворює цю інформацію і дає команду голосовим зв'язкам. Вони просто коливають повітря, це коливання досягає вуха, лунає слово, і знову інформація передається в мозок. І все рухається у зворотному напрямку, до бібліотеки мови. Коли ми слова не розуміємо (до нас заговорили китайською), воно далі не йде. Але коли розуміємо, воно наповнюється змістом і приходить у серце.

І насправді ми спілкуємося від серця до серця. А відтак яке важливе слово! Ось чому ми працюємо над цим. Якщо закладено небіблійний чинник, це як вірус, який псує операційну систему в комп'ютері.

Біблія немало говорить про вплив слова. Слово має здатність втілюватися, має творчу силу, силу давати життя і приносити смерть. Слово – це наш інструмент. Словом можна сіяти добро і зло. Воно розкриває сердечну сутність людини. Воно може виправдати і засудити, може осквернити того, хто говорить. Словами можна благословляти і проклинати, збудувати і вчити самого себе.

І перший небіблійний чинник проповіді – це слово, не представлене як правдиве слово. Можна Боже Слово говорити, як байку, а можна байку говорити, як правдиве слово. Якщо проповідник не дослідив Слово, воно звучить невпевнено. І ця невпевненість відчувається.

Це вчорашній день – вийти за кафедру і говорити: «Брати, я не знаю, що говорити, але буду говорити». Це те саме, що ви сідаєте в літак, а пілот каже: «Поняття не маю, як ми будемо злітати».

Слово, не пережите особисто, також виглядає невпевнено.

Неправдиві приклади під час проповіді – теж небіблійні чинники. Прикладів безліч. Наведу тільки один із таких «шедеврів». Проповідник говорить за Йону і за кита. І завершує свою розповідь словами: «Кит викинув Йону на берегах Ніневії». Ця думка прозвучала в ефірі одного християнського радіо. З цього приводу можна повторити відомий вислів: «Не за себе – за державу кривдно». Бо для того, аби та думка була можливою, треба було, аби кит ще тоді прорив Суецький канал.

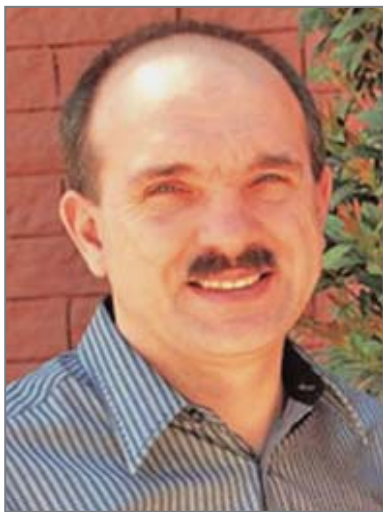
У нього мав бути серйозний маршрут. Середземне море, протока Гібралтар, Африка, острів Мадагаскар, Перська затока і річка Тигр. І все це треба було подолати зі швидкістю понад 300 кілометрів за годину. Це швидкість сучасної торпеди.

Такі проповіді нівелюють наші зусилля і створюють певну думку про християн.

Слова-лзунги і пусті формули

Слова-лзунги і пусті формули – це мовні вирази, в яких спостерігається відсутність

НЕБІБЛІЙНІ ЧИННИКИ СУЧАСНОЇ ПРОПОВІДІ

Віктор Вознюк

Завідувач відділу освіти
Церкви ХВЕ України

як смислового, так і ціннісного забарвлення. Вони впливають не на розум, а на почуття.

Чи доводилося вам чути на проповіді вирази на взірць: «Тайна неба» або «Сила віри». Слухає людина і думає: що ж то за тайна.

Особисті чинники: нездорова конкуренція та застосування полеміки під час проповіді

Чи наші слухачі розуміють, що з кафедрою звучить полеміка? Конкуренція в доброму розумінні слова – це добра справа. Це спонукає рухатися до кращого результату. Нездорова конкуренція недопустима в християнстві. І служителі як ніхто розуміють складність цієї проблематики.

Бачити вогонь Святого Духа на голові ближнього – це зрілість; лише на своїй голові – це дитинство. Озброймося цією думкою, бо це один із мотивів конкуренції. Сказав брат проповідь благословенну – треба проаналізувати, проінспектувати цього брата. І наприкінці сказати: «Але...» Це одна з причин несправедливих наклепів та обмов.

Проповідники бувають різних рівнів. Тому, в кого рівень вищий, потрібно рухатися далі і допомогти тим, у кого рівень нижчий. А ті, що на нижчому рівні, повинні не заздрити, рухатися далі і навчитися в того, у кого вищий рівень. Буває, однак, що людина на нижчому рівні з усіх сил прагне дістатися вищого. І тут приходить «добродій» і пропонує свою допомогу. Мовляв, у мене є пропозиція – вибирай. Вчитися не треба (насправді для того, аби дістатися вищого рівня, без навчання не обійтись). Працювати не треба. Молитися не треба. Є простий спосіб – наклепами зведемо того брата на нижчий рівень – і ти автоматично опинишся на вищому.

Дорогі брати, якщо ви почуєте на свою адресу несправедливі обмови і наклепи, розумійте, що відбувається. Несправедлива обмова на вашу адресу – це прихований комплімент.

Проблеми особистих відкриттів

Сьогодні нерідко можна почути в проповіді про якісь екстравідкриття космічного характеру. А ще коли це стосується потойбічного життя, особливо пекла... Якісь екскурсії в пеклі, і Христос там водив за руку...

Якщо в таке повірити, Біблія вже не потрібна. Бо Він одного разу сховався. Я не беруся тлумачити, як це було, але це було один раз, і нікому Він екскурсії в пекло не влаштує.

Чи може прийти відкриття від Бога? Звісно ж! Може прийти особисте коригування проповідника – у сновидінні, видінні. А він видає для всіх – це ж сенсація. І потім ця сенсація робить в церкві багато клопоту.

Що відразу має зробити проповідник, який отримав слово від Бога? Найперше з'ясувати, кого це стосується – його особисто чи народу в цілому. Якщо його – то тільки його. Якщо ж народу – спершу треба прийняти це для себе, пережити особисто, а вже потім послужити для народу.

Пропозиція на попит

Слухаючи сьогодні проповідників у різних ЗМІ, мимоволі починаєш думати,

що Церква перетворюється на такий собі супермаркет, де все є. Потрібно тобі щось – приходи, у нас є. Основна причина, чому проповідники до цього вдаються, – вони хочуть бути популярними, не створюючи дискомфорту слухачам. Але текст Святого Письма говорить: «Коли б чоловік, який ходить за вітром, і брехню набрехав, говорючи: буду тобі проповідувати про вино та про напій п'яний, то був би він любим пророком оцього народу» (Мих. 2:11).

Історія повторюється. Під сонцем нема нічого нового, і виявляється, що це вже було. І через пропозицію на попит руйнуються принципи виховання, нівелюється навчальний процес.

Навчальний процес передбачає наявність взірця, до якого людина тягнеться. А коли я йду на поводу, даючи те, що людина хоче, це те саме, коли б батьки виховували свою дитину кока-колою і чіпсами. Бо дитина цього хоче.

Ісус настановив Своїх учнів: «Тож ідіть і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа...» Вони пішли і скрізь проповідували. Але спершу їм треба було самим навчитися.

Батько в мене був дуже строгий. І я дуже любив, коли до нас приїжджала тітонька – вона на мене ніколи не кричала, привозила цукерки і заступалася за мене. І я думаю: і чого тітонька з нами не живе? Але коли виріс, то зрозумів роль батька і роль тітки.

Тітонька потрібна в наших зібраннях – з цукерками, з натхненням. Та якщо буде сама лише тітонька, а не буде навчання, то люди будуть казати: «Але було зібрання...» – «А що було?». – «Аж мурашки по шкірі повзали...» – «Ну, а що, все-таки, було?». – «Брате, і не питай...»

Емоції в проповіді і в заклик до покаяння

Ми всі переживали той час, коли люди хапали нас за поли піджаків, запитували: «Ви що – екстрасенси? Ви під музику пови-тягали нас наперед, і тепер з нас сміється все село. Все, що ми пам'ятаємо, – якусь дівчину, якісь обгорілі руки, якісь хустинки...»

Емоції мають бути, але емоції – це не самоціль проповіді. Один проповідник сказав: «Моя ціль – щоб люди заплакали». Це недобра ціль. Ціль проповідника – подати слово так, щоб люди все зрозуміли і побачили в тому слові не проповідника, а Ісуса Христа.

Нам треба пильнувати, щоб на наших зібраннях, особливо велелюдних, ми не перейшли в ризиковану зону психології, використовували психологічні методи впливу на натовп – спрямованість до цілі, віру в нескінченні можливості... Акцент – на особі, на певних людях. Тільки тут благодать! Беріть! У церквах нема благодаті – сьогодні церква спить!

Це, на мою думку, взагалі духовний злочин. Це сепаратизм, розділення.

Емоційний сплеск, викрики окремих слів, фраз – це також психологічний вплив. Висока категоричність в оцінках і судженнях. Мовляв, має бути тільки так і не інакше. І нікого більше ми не визнаємо.

Відсутність почуття міри у простих рішеннях, які не потребують тривалої розумової праці.

Нездатність до творчої діяльності, навіювання страху, втрата самоконтролю, змінні почуття, зниження почуття відповідальності, мовляв, а що мені братерство, – це наслідки того, що людина зайшла в зону дії психології, а не дії Святого Духа.

Ігнорування контексту Святого Письма і методів тлумачення Біблії

Сьогодні найбільше поділень у церквах стається лише через те, що люди ігнорують контекст Святого Письма. Люди читають і на основі прочитаного роблять висновки, не досліджуючи текст, вириваючи вірші з контексту. Історико-культурний фон, граматики, жанр – ці речі відіграють вкрай важливу роль у тлумаченні Біблії. Герменевтика, дослідження Писання надзвичайно важливі для проповідника. Це допоможе уникнути небезпеки потрапляння в зону ризику, де можна вивести свою формулу, ділити церкву на дві частини.

Небезпечно також акцентувати увагу на проблемі, а не на виході з проблеми.

Недопустимо проповідувати про Христа без Самого Христа. А то слухаєш іноді проповідь – там є ти, є твоя віра, і християнин виглядає, як якийсь супермен, як духовний бойовик, який наступає, звільняє, – а Христа нема. Але найбільша небезпека цього навіть не в тому, що тут нема Христа, а в тому, що це не що інше, як тонка, прихована пропаганда філософії Фрідріха Ніцше, філософії волюнтаризму, яку за основу взяв Адольф Гітлер.

Це дуже небезпечно, коли філософія зодягає християнську одягу і через проповідь з кафедри досягає вух слухачів. А ми вже знаємо, що почута інформація потрапляє в серце і може нашкодити, як вірус.

Мало проповідується про Євангеліє Царства. Про Ісуса написано: «І ходив Він по всій Галілеї, по їхніх синагогах, навча-

ючи та Євангелію Царства проповідуючи вздоровлюючи всяку недугу і всяку неміч між людьми» (Мт. 4:23).

У нас проповідується Євангеліє спасіння, оправдання, але про Євангеліє Царства не дуже чути. Більше того, цю проповідь звільнювали процеси в духовній площині, коли хтось як провокацію подав процвітання і інші такого роду речі.

Віра походить від Слова

Для того, щоб зародилась віра, має бути інформація. Ми сьогодні віримо в багато речей, але перш ніж повірити, ми обов'язково повинні були це почути. Євангеліє, Божа віра також зароджується від інформації. І ось тут ключове, важливе «але» – від інформації Божого Слова, а не CNL чи TBN. Ми раді, що на нашому медіа-ринку є люди, які можуть донести Слово Боже, але всі ці засоби – посередники. А оригінал – це Святе Боже Слово. І в тому сьогодні проблема, що віра може походити від різних історій або ж чийогось досвіду, але цей досвід у нас не буде працювати, це чужий досвід.

«Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17). Слово Христове змінює особистості, сім'ї, цілі народи.

Був важкий час в житті царя Йосафата. Він почув, що з Сирії йдуть вороги. І що зробив цей цар? Кинув клич, і з усієї Юдеї посходились люди – прийшли усі, навіть малі діти. Цар Йосафат не послав своїх заступників, своїх міністрів, а сам особисто прийшов до Господнього дому. Думаю, що вулиці Єрусалиму були переповнені. І там здійнявся зойк до Бога. Можна лише собі уявляти той крик відчаю. Бо всі знали, що коли вороги перейдуть кордони, будуть спалені їхні дома й села, буде пролита кров, ніколи вже діти не побачать своїх батьків, жінки підуть у рабство, чоловіки ляжуть на полі бою. І вони волали: «Боже, допоможи!». І в Біблії написано, що на Яхазіїла, сина Захарії зійшов Дух Господній. І ось ключовий момент. (Те слово звучало лише 20 секунд). Він закликає жителів не лякатися, а не жаяхатися, бо це не їхня війна, а Господня. І далі каже, що робити.

Першим послухався цар Йосафат. Він впаав на своє обличчя просто там, де стояв, за ним всі жителі Юдеї, а левити підвелися і хвалили Бога голосом потужним. Через 20 секунд знову стояв крик, але це вже був крик радості.

Нашому краю потрібен такий крик до Бога. Наші церкви потребують такого зойку.

Потім було пояснення, адже проповідництво потребує пояснення. Там була своя герменевтика, але серцевиною всього було, є і залишається Слово від Бога.

МОЛІМОСЯ ЗА ПОКАЯННЯ ЄВРЕЇВ

Борис Грисенко
Рабин Київської месіанської громади

давши свободу проповіді Євангелія. День хрещення Духом Святим був незабутньою віхою в моєму житті. Від неї, власне, почалося все. Господь перевернув все моє життя, в один день все перевернув, усі мої похадливості і страхи в один день покинули мене. Два місяці я не міг прийти до тями і думаю, що я сплю.

Хрещення в Дусі Святому – великий дар Божий для всіх християн – українців, євреїв, чорних і білих, всіх людей. Тому дуже важливо, щоб братерство християн віри євангельської молилося за покаяння євреїв – і в Україні, і в Ізраїлі, і в інших країнах. Бо ваша молитва – це молитва у силі Святого Духа. Чим більше ви будете молитися за це, тим більше проривів буде в житті стражденого, але, на жаль, твердошого

єврейського народу. Віками вони страждають, а пелену з очей зняти не в змозі.

І ми дуже просимо: молись за нас, бо настає новий час. І це знамення останнього часу – навернення до Господа все більшої кількості євреїв. Україні Господь дарував особливу милість у цьому напрямку. Єврейський месіанський рух в Україні стає взірцем для країн світу. Український досвід у спасінні євреїв – деякою мірою унікальний. Українське служіння євреям починає поширюватися по різних країнах, включаючи Ізраїль.

Апостол Павло писав: «Тож питаю: чи спіткнулись вони, щоб упастися? Зовсім ні! Але з їхнього занепаду – спасіння поганам, щоб викликати заздрість у них. А коли їхній занепад – багатство для світу, а їхнє упокорення – багатство поганам, скільки ж більш повнота їхня?» (Рим. 11:11-12).

Масове навернення євреїв стане благословенням для всієї Церкви і для всього світу. І цей процес вже починається.

ЛЮБИМО СЛОВО, ЖИВИМО ПО СЛОВУ

Я глибоко переконаний, що у нас є велика сила впливати на всі сфери життя. І ворог про це знає. Наша сила в тім, що ми просто довірилися Ісусу, а Він вершить Свою справу.

Якщо Бог дозволить, ми плануємо до 2020 року відкрити 400 нових церков у країні і за її межами. Але на першому місці в нас лежить бажання досягти єдності для Божого народу. Єдність країни, єдність народу, єдність Церкви – це сила. Я вірю, що Церква може наступати на силу ворожу, просто ми ще не навчилися це робити.

Тому нам треба посилено молитися за кожного пастора Церкви. Написано: «Хто головує, хай головує з пильністю». Я глибоко переконаний, що в Церкві Християн Віри Євангельської живе Господь Духом Святим.

Нам треба жити по Слову. Слово Боже ніколи не кине нас в крайнощі, ніколи не забере здорового глузду і ніколи не штовхне на слизьку дорогу.

«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово... І Слово сталося тілом і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця» (Ів. 1:1,14).

Усім нам відомо, що втілене Слово – це Ісус Христос. І це Слово сталося тілом. Біблія відкриває, що ми – Його тіло. Церква Христова є Його тілом. А окремо ми члени. І я вірю, що цей текст стосується не лише Ісуса, а й Церкви. Слово Боже має втілитися. Бо Слово говорити язиком легко. Але жити ним... Ми маємо стати на рейки Писання.

Вже з першого розділу Книги Буття ми довідуємося, що Слово внесло порядок і гармонію там, де були руїна і хаос. Перше слово, яке прозвучало від Бога, коли земля була безводна і пуста, внесло в ту пустоту, в оту безформність, в той хаос гармонію і красу. В мініатюрі кожен грішник нагадує той

хаос. У його душі темрява. Все поламано, порозбиване. Нема ні надії, ні життя. Але приходить слово Євангелія. І що найперше воно робить? Воно несе світло туди, де темрява. І душа просвітлюється. Усі ми об'новлені світлом Слова Божого. Ісус привів нас у Своє світло.

У першому розділі Буття 11 разів ми читаємо слова: «Господь сказав – і сталося». І навіть перш ніж створити людину, Господь сказав: «Створимо людину». Перш ніж створити нас в Адамі і Єві, Господь промовляє. На початку було Слово.

На сьомий день Бог відпочив – Слова немає. Нас сьомий день Бог нічого не сказав. Я вірю, що сьомий день – це символ, образ майбутнього, коли ми Бога будемо розуміти без слів, як Батька, коли ми будемо вдома.

І Слово сталося тілом. Як непросто це Слово втілюється в нас. Дивися іноді на чиюсь поведінку – і думаєш: Слово говорить одне, а робиться інше. Значить, воно не втілюється. Це болючий процес.

Для Бога стати людиною, для Всемогутнього стати приниженим – то було дуже боляче, але Ісус на це пішов.

Втілене Слово було повне благодаті та істини. Учні бачили це. Вірю, що кожна віруюча людина має бути носієм правди, благодаті та істини. Чи ми хочемо цього? Щоб короткий земний відрізок прожити в благодаті та істині? Тільки таким чином появиться слава. Тільки таким чином люди побачать славу Богу. Бо є таланти, є людські здібності, люди хворіють на зрікову хворобу.

Але на нас покладена інша функція. Нам призначено бути зірками навки віків на небесах. А до того часу треба пройти процес переміни, процес преображення, метаморфозу. Перетворювати нас може Слово Боже. Для цього воно і дане. Воно хоче жити в кожному з нас.

Михайло Паночко

Старший єпископ
Церкви ХВЕ України

Ми віруючі люди, але в нас ще купа недоліків. Ми ще не позбавлені лицемірства. Тільки уявіть – двоє моляться. І яка між ними різниця? Один б'є себе кулаком в груди і визнає: я винний. І Біблія каже, що він пішов виправданий. Так, він грішний, але він щирий перед Богом.

А другий? Другий каже, що він не такий. Він міняє лице. Не такий пастор, не така церква, усе йому не таке. Я би радив рівнятися не один на одного, а на Ісуса. Ми покликані дивитися на Нього і рівнятися на Нього – це дуже допомагає.

Бог веде нас Своєю шляхом – веде до вічної слави, і на тому шляху нам треба все перетерпіти і все пройти. Слово сталося тілом. Легко це сказати, але що за цим стояло, яке приниження. І це Слово було повне благодаті та істини.

Сьогодні Церква Христова не так потребує великих гарних домів, як вогню Святого Духа. Аби Він горів у цих гарних домах і не згасав, щоб люди бігли до нас і казали: «З вами Господь! З вами благодать!». А це буде тоді, коли Слово Боже втілиться в наших серці. Дозвольмо Ісусу це зробити.

Коли там, де хаос, приходить Слово, туди приходить гармонія. Коли там, де безладдя, звучить Слово, приходить мир і спокій. Там тепер світло, гармонія, порядок і краса.

Де служитель або голова сім'ї живуть не по Слову, там панує хаос. Один пресвітер вирішив відвідати брата. Прийшов до нього додому і вже хотів постукати, коли чує крик

за дверима. Прислухався – чоловік балакає з жінкою, і балакає на підвищених тонах. Пресвітер стоїть під дверима і не знає, що робити – самому соромно за них. Стояв, стояв, нарешті постукав. Одрозу за дверима все стихло. Йому відкрили, всі усміхаються – сцена, як з «Ревізора».

Кому потрібен той театр? Будьмо такими, якими ми є, коли двері закриті. Будьмо всюдю однаково праведні. Бо перед Богом ніхто з нас нічого не скаже. Впокорімося перед Ним, навіть критикуймо себе. Так, як робив Давид. Будьмо відкритими перед Богом.

Тема нашої конференції – «Проповідуй Слово». Не букву, а Слово. Я з дитинства ходив на зібрання. І буває, встає брат і говорить слово, а я спати хочу – нема ради. Знаєте, як то буває з дітьми. Але встає другий брат – і Слово бере за душу. І сон десь дівається. У чому різниця? Один говорить букву, а другий – дух і життя.

Передаваймо слово як «логос» – слово, яке має в собі істину. І ця істина має

просякнути наше ество, переповнити наш розум, наш стиль життя, нашу сім'ю. Як боляче, буває, коли говориш: «Брате, так написано». – «Та що там написано».

Після слів «так написано» всілякі суперечки повинні припинитися.

Слово «рема» – це слово, відкрите комусь особисто. Хай діє в нас «логос». Хай діє «рема», але ніколи не перетворюймо Слово в «графе» – слово, просто написане на папері.

Перед нами серйозні виклики. Стіймо на позиціях Євангелія. Слово в проповіді – це удар. Стіймо на позиції Ісуса Христа. Не Закон має бути в центрі, а Ісус Христос і Його святе Євангеліє.

Ревнуймо про сповнення Духом Святим. Хотілося б, щоб пішли сильні дощі і загасили чужий вогонь, який диявол хоче запалювати в нас – чи то в Україні, чи в церквах, чи в наших домах. Бо, може, в нашому серці горить вогонь, а він не від Бога. Божий вогонь зігріває, дає ефект, дає світло і тепло.

Любімо Слово, живімо по Слову, бо воно буде судити нас. На суді Бог не буде відкривати ніяких інших документів, лише відкриє Своє Слово і скаже: «Ви знали...» Пригадуєте, що Авраам сказав до багача? «Як не слухають Мойсея і пророків, то навіть як хто із мертвих воскресне, не повірять». Ми не будемо суджені згідно з речами, про які можемо сказати, що ми цього не знали. Чітко написано, що правда, а що – неправда, що Богу подобається, а що Він ненавидить. Пам'ятаєте в Приповідях говориться про шість і навіть сім речей, які ненавидить Господь...

Бо такі хвороби вже закрадаються до нас. Усі речі, які не по Слову, вгашують силу Святого Духа. І ми перетворюємося на мідь дзвінку і бубон гудячий. А так хочеться бути тою арфою, яка будить серце і людей закликає до Господа. Не думаймо зла один на одного. Господь ненавидить це. Він буде судити навіть наші думки. Хай Дух Святий спалить все зло, хай наше серце буде наповнене Божим Словом, Божим Духом і вогнем.

На нашому боці – Отець Небесний, Який має владу, на нашому боці – Заступник і Посередник Ісус Христос. Не з кров'ю козлів і телят, а зі Своєю власною кров'ю заступається Він за Свою Церкву. На нашому боці – Святий Дух, Представник Отця і Сина, Який має ту саму владу, ті самі атрибути і повноваження. І Він замешкав у наших серцях. Покорімося Йому!

«СПЛЯЧИЙ, ВСТАВАЙ...»

У Діях святих апостолів ми читаємо: «А Ангол Господній промовив Пилипові, кажучи: «Устань та на південь іди, на дорогу, що від Єрусалиму до Гази спускається, – порожня вона». І, вставши, пішов він» (Дії 8:26).

Апостол Павло проповідував невірним людям і свідчив їм про присутність самого Господа Ісуса Христа. Апостол казав, що Господь недалеко від кожного з них і вони можуть відчувати Його.

Господь тут, і я твердо вірю в це. Самуїла Господь знав по імені, і я свідчу нам усім, шановні служителі Євангелія, що Бог знає кожного з нас по імені. Він знає, хто ми, які ми і де ми. Слава Благословенному! Він дивиться на нас.

Бог багато разів у Старому й Новому Заповітах кликав людей до Себе, а згодом – до служіння. У 80 років Бог дає Мойсееві Слово. Мойсей думав, що він вже прожив своє життя. Він не вмів красномовно говорити і навіть хотів, щоб Господь послав когось іншого. Але Бог мав інші наміри щодо нього. Мойсей, муж Божий, послухався Господа і пішов до Єгипту.

І Бог з цим чоловіком вивів мільйони людей. Вони перемогли наймогутнішу державу. Задумались тільки, як вони годували таку величезну кількість людей протягом 40 років. Перед Мойсеем стояло величезне завдання: не тільки перемогти єгиптян, а й організувати євреїв. Це було нелегко, але з Богом можливе все.

Подібна ситуація була і з Гедеоном. Гедеон був наймолодшим, не все знав, але Бог сказав йому йти. І як приємно, що він прийняв це Слово і пішов з Ним.

Господь говорив до Єремії, котрий також казав, що він ще молодий. Проте він був покликаний стримувати відступлення. І Бог

Олександр Попчук

Завідувач відділу
благівісту ЦХВЕ України

кання від Бога, але злиття зі світом заважає багато в чому. І тому мало хто сповняється Духом Святим, багато відходять від Ісуса.

Для нас дуже важливо прийняти Слово Боже, Євангеліє. Ісус – це Слово, Євангеліє – це Слово, Добра Новина – це Слово. Не люди рятують і не церква рятує. Нам дано бути частиною великого Божого провидіння, частиною великого Божого служіння. Бог доручив нам нести іншим людям Добру Новину. Нам, а не ангелам. Господь цього їм не дозволив і не доручив.

Біблія відкриває, що навіть діти можуть щиро, від серця свідчити і приводити до Бога та божественного зцілення великих людей. Євангеліє відкриває, що навіть під час нападу на церкву, коли тільки апостоли залишилися в Єрусалимі, Рука Господня була з ними, і люди спасалися. І ширилося Боже Царство.

Недавно я провідував одного старшого брата, котрий вже багато років у служінні. Під час розмови він розпитував про діяльність нашого братства. І сказав, що все, що ми робимо, – це дуже добре, але хто буде проповідувати Євангеліє? Адже Господь покликав нас саме проповідувати Слово.

Читаємо про Пилипа. Бог через нього дав велике пробудження, послав благословення. Відбувалося багато чудес, знамень, і я думаю, що тисячі людей наверталися до Господа. Це пробудження спалахнуло,

неначе полум'я, яке горіло й горіло. І саме в цей час Бог посилав до Пилипа ангела і каже йти з цього самарійського міста, де панує велике пробудження.

Бог посилав Пилипа в пустелю, на безлюдну дорогу. Часто буває, що Господь простить від нас того, що нам не дуже хочеться робити, і ми не розуміємо, чому так. Але завдання кожного слуги – почути свого Пана, а почувши, зробити так, як Він говорить.

У 1993 році я бачив яскраве сновидіння, в якому Бог конкретно направив мене. Господь радив звернути увагу у служінні на хрещення і наповнення Духом Святим, тому що моїми справами на землі керує саме Святий Дух. Я пам'ятаю це сновидіння дуже добре, тому що відкриття Божі завжди живі, вони не потребують реставрації, не зникають.

Отож Господь промовив до Пилипа, і той пішов. Не все, що ми інколи робимо, до вподоби людям. Вони нас не за все похвалять і не завжди підтримають. Проте найголовніше, щоб ми знали, що говорить нам Він, і щоб ми йшли за Його велінням. Наша справа має бути до вподоби Тому, Хто нас знайшов, покликав, спас і охрестив Святим Духом.

Якщо подивитися духовними очима на наші справи, то ми будемо не варті ні спасіння, ні хрещення Святим Духом. І я дивуюся, наскільки Він нам довіряє. Через нас Господь спасає, зціляє людей, засновує церкви і хрестить. Я багато роздумував і дійшов висновку, що я б собі ніколи не довірив стільки, як Він довірив мені. Я уклібно дякую Господу за те, що Він такий добрий до нас.

І хотів нагадати для нас три фрази. Перша: «Говори, Господи, бо слухає раб Твій». Друга: «Що поведиш мені робити?». Третя: «Вони пішли і проповідували, а Він пішов з ними, підтверджуючи їхнє служіння чудами і знаменами». Я часто повторюю, що завдання катера полягає не в тому, щоб робити хвилі, але в тому, щоб рухатися вперед. За хорошим рухом до Ісуса Христа буде і хороша хвиля.

Тобто при правильному служінні ми обо-

в'язково отримаємо правильний, євангельський результат. І це дуже важливо.

Хто мотивує людей до проповіді, до свідчення, щоб передати Слово Боже і виконати Його Волю? У Діях святих апостолів ми читаємо, що Христос послав нас до всіх народів, у тому числі і до всіх українців. У день П'ятидесятниці, коли злинув Святий Дух і була започаткована Церква Христова, натхненні браття одразу ж приступили до справи, і того ж дня через проповідь перші тисячі людей повернулися своїм обличчям і серцем до Господа Ісуса Христа.

Хрещення Духом Святим неодмінно спонукає нас до виконання волі Божої. У четвертому розділі Дій святих апостолів написано, що, незважаючи на всі заборони, апостоли наповнили весь Єрусалим Іменем Ісуса. Як потужно і самовіддано працювали учні Його.

Коли апостолам заборонили проповідувати Євангеліє, вони поклали Церкву в молитві на зустріч з Господом. І Бог прийняв, сповнив Святим Духом, і після цього вся церква, не тільки апостоли, стала проповідувати Євангеліє.

Коли наше натхнення спадає, у першу чергу, нам потрібно звернутися до Ісуса, і ми знову сповнімося Його Духом. Ми маємо новозаповітну духовну заповідь – палати духом. Христос і хрещення Святим Духом заохочують нас до служіння. Ми знаємо, що Господь відкрив двері для спасіння язичників, у тому числі і для нас, українців. Ісус Христос неодноразово являвся Савлу, пізніше апостолу Павлу, і особисто коректував його служіння. Він повсякчас з нами і готовий допомогти.

Тому ми робимо висновок, що заохочують і мотивують нас Сам Христос, хрещення й наповнення Духом Святим, ангели Господні і відкриття від Господа.

У Посланні Павла до ефесян написано так: «... Сплячий, вставай і воскресни із мертвих – і Христос освітлить тебе!» (Еф. 5:14). Це слово звернене до всієї церкви, до кожної людини зокрема. Як ми зреагуємо на цей заклик?

П'ЯТИДЕСЯТНИЦТВУ В УКРАЇНІ — 90

«Минуле стає теперішнім, щоб проголосити майбутнє» — так одного разу пояснив зв'язок часів видатний мислитель Аврелій Августин. У серпні нинішнього року минає 90 років з того часу, як на берег Одеси ступив християнин євангельської віри Іван Юхимович Воронаєв.

Нині настав час осмислити початки його діяльності й екстраполювати їх на сьогодення.

Історичне явище, або рух, є результатом злиття комплексу передумов з харизмою лідера цього руху. Зазвичай самих лише передумов недостатньо, але особливе бачення або якості лідера, що формувався в специфічних умовах, компенсують їх брак. Відродження п'ятидесятницького руху у світовому масштабі стало результатом інтенсивної роботи Святого Духа, а також формування теологічної бази в галузі пневматології, що тривала в постреформаційний період (XVIII-XIX ст.). Духовні прояви, які в історії виглядають як випадковий спорадичний феномен, п'ятидесятники пояснили теологічно, сприяючи тим самим тривалості та поширенню руху.

Концептуально вітчизняне п'ятидесятництво стало результатом злиття західних теологічних досягнень та самобутніх духовних пошуків в межах слов'янської духовної традиції.

На початку XX ст. визріли наступні передумови, що разом з приїздом Воронаєва зробили пробудження реальністю:

Духовна та моральна криза в лавах історичних Церков. Попри справді «космічну» статистику (77 тис. парафій, 300 тис. священників, 1245 монастирів тощо), Російська Православна Церква перебуває у стані глибокої моральної та духовної кризи.

Переклад Священного Писання на російську (1876 р.) та українську (1903 р.) мови. Історично доведено, що першою передумовою до пробудження є вільний доступ людини до Писання на зрозумілій мові. У цьому контексті варто згадати думку видатного євангельського діяча Івана Проханова: «Якими б великими і помпезними не були ні служіння, ні ритуали, якими б прекрасними не були храми, якщо народ не знає Слова Божого і не живе по Біблії, то не може бути справжнього духовного життя серед російських людей».

Харизматичні прояви в середовищі так званого «руського сектанства» (наприклад, духовне пробудження з глосолалією серед молоканів-стрибунів в

Михайло Мокієнко

Кандидат історичних наук

2. 1912-1920 рр. Вимушений емігрувати до США, де три роки навчався, а також був пастором слов'янських баптистських громад на двох побережжях материка, видавав журнал «Істина й життя». Саме тут отримав хрещення Святим Духом завдяки контактам родини з американськими п'ятидесятниками і став першим пастором слов'янської п'ятидесятницької церкви, а також організатором союзу і засновником біблійної школи. У 1920 р. отримав відкриття повертатися на Батьківщину для проповіді і разом з сім'єю (п'ятеро дітей), а також командою однодумців 15 липня 1920 р. вирушив у подорож.

3. 20-30 рр. Перебування в СРСР. Через транспортну затримку долучився до духовного руху в Туреччині і Болгарії і лише 12 серпня 1921 р. прибув до найбільшого міста тогочасної України — Одеси. Починається розгортання руху християн євангельської віри.

В особі Воронаєва третього періоду поєдналися декілька складових, що зробили пробудження реальністю:

- Євангельська ідентичність.
- Наповнення Святим Духом.
- Стратегічне мислення.
- Прагнення служити Батьківщині.
- Готовність заплатити ціну.

Харизматичність цієї постаті визнає й більшовицька атеїстична система. Так, в журналі «Атеїст» знаходимо наступне: «Потрібно сказати правду, Воронаєв оратор незвичайний — він легко схоплює настрій аудиторії, може до неї підійти, привернути, думки передає просто, виразно і навіть по-своєму художньо, сценічно. Його проповіді захоплюють слухачів, викликають наснагу і покорають його волі».

У 1921-24 рр. триває період заснування й утвердження Одеської церкви, а також поширення переживання хрещення Духом Святим з ознакою інших мов у багатьох регіонах. З 1924 року, в умовах так званого «золотого десятиліття для сектантів», починається активна інституційна діяльність. В 1924 р. скликано І обласний з'їзд ХЄВ, що ознаменував заснування Союзу. Згодом проведено ще декілька з'їздів, масштаб яких щороку зростав аж до всесоюзного. На з'їздах було вироблене Коротке віровчення союзу, засновані

відділи та структурні підрозділи братства, обране керівництво, даний імпульс для регіонального розвитку руху, започаткована справа видавництва тощо.

На 1927 р. в Союзі діяли відділи: євангелізації, навчання проповідників та диригентів, духовного виховання громад, юриспруденції, фінансовий, видавництва та організаційно-статистичний. Активна діяльність разом із потужними проявами Святого Духа стали основою зростання руху. На 1929 рік в Союзі нараховувалося близько 500 місцевих громад та груп, а також 25 тис. членів в них.

Найскладнішими питаннями на з'їздах стало вироблення позиції стосовно радянської влади, а особливо військової повинності для християн євангельської віри. Останнім часом у публікаціях спостерігається закид в бік Воронаєва стосовно прийнятих рішень. Підтекст їх полягає в тому, щоб дискредитувати окремі рішення Воронаєва, а також Г. Шмідта, піднести авторитет П. Бідаша й інших лідерів нелегального п'ятидесятництва.

Звісно, треба погодитися з фактом, що історію творять люди, а вони, попри свої харизми, не безпомилкові. Водночас варто розуміти увесь контекст ситуації. Більшовицька влада поставила в 1924 р. можливість подальшої діяльності ХЄВ в залежності від прийняття резолюції про лояльність до режиму, а також визнання військової повинності як норми для віруючих. Для того, щоб продовжити діяльність, Воронаєв та переважна більшість однодумців прийняли ці умови, що дозволило відтягнути час гонінь на п'ять років (за цей час рух зріс з 50 громад до 500).

Варто також підкреслити, що в 1908 р. молодий Воронаєв відмовився від служби в армії, чим прирік себе та сім'ю на роки скитань по Росії. У 1924-26 рр. за ним стояли десятки спільнот і тисячі віруючих. Прийняти рішення для себе й для Союзу — це різний рівень відповідальності.

На початку 1930 року Іван Воронаєв, як і інші члени правління Союзу, був заарештований та засуджений по шести безглузких звинуваченнях на вісім років ув'язнення. Невдовзі заарештували Катерину, а діти з Божої милості повернулися до США (в родині народилося ще двоє дітей, а старша донька Віра померла в 1927 р., у 18 років). Відбувши шість років ув'язнення, в 1936 р. Іван Юхимович був заарештований вдруге й додому вже не повернувся. Його дружина провела 24 роки у засланні, аж поки, завдяки посередництву Американської адміністрації, не повернулася в 1960 р. до США.

Пробудження в Україні — це результат величезної ціни, що її заплатили родина Воронаєвих та ще багато вірних Божих служителів на початковому його етапі.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ГРУПА «ПРАВО ВИБОРУ» ПРОВЕЛА ЗУСТРІЧ З ЧЛЕНАМИ ВРЦІРО

Питання подальшого розвитку діалогу між парламентом та конфесіями стали предметом зустрічі депутатів групи «Право вибору» з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Зустріч відбулась 6 квітня у приміщенні Верховної Ради України одразу після завершення пленарного засідання.

Розпочинаючи дискусію, народний депутат та засновник партії Християнсько-Демократичний Союз Володимир Стретович заявив про необхідність сконцентруватися на тому, що єднає Україну, та закликав досягати добробуту через віру. «Держава і Церква мають співпрацювати як партнери. Однак держава, зі свого боку, не має права підпорядковувати собі Церкву для досягнення власних інтересів у боротьбі за владу», — підкреслив він.

Народний депутат Володимир Марущенко представив присутнім позицію групи «Право вибору» стосовно кожного із законопроектів, які стосуються свободи віросповідання та діяльності релігійних організацій. Він відзначив, що державно-конфесійний діалог має розвиватися не тільки на рівні парламенту, а також на рівні

керівництва держави та виконавчої влади.

«За минулий рік не відбулося жодного засідання Комісії з питань забезпечення прав релігійних організацій при Кабінеті Міністрів України. Тоді як існує очевидна необхідність обговорення суспільно важливих питань та вироблення спільної позиції», — наголосив депутат під час свого виступу.

Народний депутат Оксана Білозір розповіла про ініціативи у сфері зміцнення інституту сім'ї та захисту його від ліберальних тенденцій, поширених у Європі, зокрема про проведення парламентських слухань з цього питання. «Найбільша криза Українського суспільства пов'язана браком моральності та духовності — особливо у

сім'ї», — заявила депутат.

Патріарх Філарет, Предстоятель УПЦ Київського патріархату, висловив раніше озвучену позицію Всеукраїнської Ради Церков про недоцільність ухвалення у теперішній час нової редакції Закону про свободу совісті та релігійні організації. Він зауважив, що Церкви та віруючі у переважній більшості задоволені чинним Законом, тому виникає питання: навіщо міняти Закон і кому саме це потрібно? «Змін потребують інші спеціальні закони — про освіту, про державну реєстрацію юридичних осіб, про усунення дискримінації студентів духовних навчальних закладів тощо», — резюмував Глава УПЦ КП.

Представник УГКЦ протоієрей Олександр Петрів запропонував депутатам звернути належну увагу на проект Концепції державно-конфесійних відносин в Україні, який вже давно готовий для розгляду парламентом.

Тривогу про аморальний стан суспільства висловив майже кожен із присутніх керівників Церков та релігійних організацій. Представники Всеукраїнської Ради Церков одностайно висловили підтримку діяльності Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі та закликали парламентарів не допустити її ліквідації.

Під час зустрічі представники конфесій наголошували, що тепер з усіх боків люди оточені пропагандою безвідповідального, егоїстичного та нестримного способу життя, яка заглушує заклик до добра та християнської любові, що завжди звучить під час проповідей у Церквах. Однак держава не повинна байдуже стояти осторонь виховання дітей та молоді як моральних особистостей з високими життєвими цінностями.

Старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко звернув увагу присутніх депутатів на проблему зuboжіння українського народу в умовах збільшення статків власників великого бізнесу в Україні. «Величезна різниця між бідними та багатими аморальна. У суспільстві зростає напруга та зневага до багатіїв,

адже чимало людей в Україні опинилися на межі виживання», — наголосив єпископ.

Серед інших порад на адресу парламентарів прозвучав заклик до впровадження у Верховній Раді України системи персонального голосування. Окрім цього, єпископ Української Лютеранської Церкви Вячеслав Горпинчук також відзначив, що українському телебаченню та радію бракує пізнавальних та морально-виховних програм, в тому числі християнського контенту.

Старший єпископ Української Християнської Євангельської Церкви Леонід Падун запропонував такі зустрічі зробити регулярними задля того, щоб депутати змогли чіткіше розуміти потреби Церков у їх духовному служінні, а також об'єднати зусилля конфесій та парламентарів у справі утвердження високих моральних засад у суспільстві.

Підсумки зустрічі підбив координатор групи та секретар партії ХДС Давид Жванія. «Сьогодні на всіх рівнях необхідно відновити повноцінний діалог між державою та Церквою», — заявив народний депутат. Він підтримав пропозицію щодо розвитку постійного діалогу між парламентом та представниками Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій з метою напрацювання пакету законодавчих ініціатив з озвучених питань.

За його словами, група «Право вибору» і надалі буде підтримувати законопроекти, спрямовані на захист свободи совісті, моралі та традиційних сімейних цінностей.

За результатами зустрічі було прийнято рішення про створення робочої групи у складі членів Секретаріату Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, а також народних депутатів Володимира Стретовича, Оксани Білозір та Володимира Марущенка.

www.irs.in.ua

СТАНЬМО ПРОМЕНЕМ СВІТЛА БОЖОГО

Павло Унгурян

Народний депутат України, голова міжфракційної депутатської групи «За духовність, моральність та здоров'я України»

Дякуючи Богові, маю можливість бути сьогодні серед вас. Цей рік для нас знаменний особливо – це рік 20-тої річниці благовісту в Україні, розвалу величезної імперії атеїзму і зла. І якщо колись нам казали, що ось-ось настане час, коли по телевізору покажуть останнього християнина, то тепер час, коли ось-ось ми побачимо останнього комуніста.

Сьогодні – це результат молитов наших попередників, результат страждань Божого народу. Бог звершує нині те, про що наші діди і батьки, мабуть, навіть не мріяли. Правда, це не всі радянські символи зняті з фасаду будівлі Верховної Ради, але там вже є група євангельських віруючих, хрещених в євангельській церкві. Сьома депутатка готується зараз до прийняття святого водного хрещення.

Кожного четверга о 8.30 ранку збирається наша молитовна група, ми читаємо Слово Боже і молимося. До 15 депутатів вже приходять на ці наші зібрання. І серед них – православні і греко- та римо-католики.

Наша група стала ядром створення великого міжфракційного об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України». Регламент Верховної Ради передбачає, що депутати з різних фракцій

можуть об'єднуватися заради якоїсь спільної мети. І близько півтора року тому 68 парламентарів з усіх парламентських фракцій (у тому числі навіть два комуністи) об'єдналися навколо ідеї про духовність, моральність і здоров'я нашої нації.

Наше завдання полягає в тому, щоб лобювати добрі закони, у доброму розумінні цього слова «проштовхувати» їх. І дяка Богу, за останні роки є певні результати. Ще ми проводимо різні спеціальні заходи. Наприклад, напередодні Різдва Христового ми роздали всім депутатам Біблії українською мовою. І було приємно спостерігати, з якою охотою вони їх брали. Не відмовився навіть Петро Симоненко.

У нашому об'єднанні є опозиціонери і коаліціанти, праві і ліві, але всі ми об'єднані навколо одної мети – захистити наші духовні, моральні цінності. Часи сьогодні дуже небезпечні, часи останні. І те, що відбувається у світі, – яскраве підтвердження цьому. Японія трясє так, що вона перетворюється на другий Чорнобиль. В ісламському світі продовжується радикалізація тероризму та ісламського фундаменталізму. Європа розкладається

морально від псевдodemократії, псевдосвободи. І нашу країну ці процеси також не минають. Темрява над землею згущується і намагається огорнути всю планету. Це дуже схоже на картину, яку змалював пророк Даниїл в останніх розділах свого пророцтва про мерзоту запустіння. І в цій картині абсолютної темряви Даниїл бачить промінь світла. Це дуже потужні слова: «А народ, що знає свого Бога, зміцніє та діятиме» (Дан. 11:32).

Це виклик для нас, християн в Україні і всьому світі, для тих, хто трудиться в церкві, і для тих, хто працює в парламенті, хто служить дітям і дорослим, хто проповідує серед різних верств населення.

Нам важливо пам'ятати, що диявол через будь-які державні і парадержавні установи намагається встановити своє царство. І багато що йому вдається. Але Бог посилав нам промінь світла. Невелика, але дієва група людей, отримуючи силу через пізнання свого Бога, зміцніє і діятиме. То будемо такими!

ВИКОНУЙМО ПОКЛИКАННЯ

Олександр Засць

Голова правління Інституту релігійної свободи

Завжди приємно перебувати серед братів і сестер, які люблять Господа. Ця конференція – важлива подія в житті вашої Церкви. Головне – мати відкритими серця, аби Дух Святий через Своє Слово міг торкатися кожного учасника.

Хочу підкреслити, що Церква Християн Віри Євангельської України, крім того, що вона здійснює велику роботу в духовній, соціально-добродійній сфері, вона займає дуже активну позицію у сфері державно-церковних відносин, у питаннях законодавчого забезпечення свободи віросповідання, а також у справах, які стосуються захисту і утвердження суспільної моралі.

Ми живемо у світі, в якому активізувалися певні процеси задля зміни

одвічних ціннісних орієнтирів. І те, що ми маємо в країні свободу віросповідання, не повинно заспокоювати нас, ми не можемо сидіти склавши руки. Бог дарував цю свободу, щоб ми могли здійснити покликання Боже – благовістити Євангеліє, навчати людей Божому Слову.

ВТРАЧЕНЕ МИСТЕЦТВО УЧНІВСТВА

Ісус був великим Учителем! Його вчительська методика переважала всіх сучасників. Євангеліст Матвій підкреслює, що Ісус вчив як Той, що має владу. Його сила вчительства полягала не лише в ясній методиці, енергетиці слів і в харизмі Особистості. Його сила полягала у встановленні такої системи учнівства, в котрій його послідовники в кінці процесу ставали вчителями його рівня.

Ісус, нехтуючи традиціями Свого часу, Сам набирав Собі команду учнів. У ті далекі часи рабини очікували своїх учнів, Ісус же навпаки, Сам йшов до них і вибирав тих, хто, на Його думку, був Йому необхідний.

У чому ж секрет? У чому Його мистецтво впливу? Тим більше, що Його рух на самому початку характеризувався безпрецедентним ентузіазмом і посвяченням і відсутністю будь-якого натяку на збагачення чи комерційний підхід.

Аналізуючи силу служіння Ісуса Христа, приходиш до висновку, що Він велику увагу приділяв учнівству. Замість того, щоб у найвідповідальніший момент віддати на всі сто відсотків Себе служінню людям, Він раптом набирав Собі команду з 12-ти і посвячує Себе їм.

Спочатку це особливо не впливало на кількість часу, присвяченого іншим людям і служінню взагалі, але згодом Його курс на учнівство показав: Його основні пріоритети – учні. Саме учнями називають послідовників Ісуса в Єрусалимі. Лише через кілька років, і то в Антіохії Сирійській, учнів Христа вперше називають християнами.

Ранньохристиянська громада як школа учнівства

У Своему останньому зверненні до учнів перед вознесенням Господь заявив: йдіть і навчіть... Іншими словами – зробіть учнями. Ця фундаментальна ідея учнівства показує, у чому ж сила стародавнього християнства – у перетворенні свідомості і характеру учнів.

Фактично, спочатку християнство розвивалося як рух учнів, який вносив у їх життя найсерйозніші

зміни в їхньому розумінні, переконаннях і цінностях. У цьому плані воно не було таким численним, але впевнено розвивалося. Три тисячі, через деякий час п'ять тисяч навернених – це лише фрагменти великого учнівського руху, що почався в день П'ятидесятниці. Насправді навернені в Єрусалимі не були корінними жителями Єрусалиму.

Це були паломники, що прийшли на свято з різних країн і провінцій величезної Римської імперії. А паломники, як відомо, як прийшли, так і пішли...

Звичайно, вони були тими першими місіонерами, які понесли Євангеліє Христа у світ, і в цьому особливість Божого задуму щодо поширення Його Доброї Новини. Але в принципі сама церква в Єрусалимі була невелика (хоча дехто думає, що саме Єрусалимська церква – приклад мегацеркви) і не сформована як організація.

Єрусалимська церква була феноменом учнівства і християнської команди. Апостоли навчали, а церква жила на основі цього вчення. Учні Христа навчали – і навчали в домашній обстановці, як і написано: «Ломлячи хліб по домах...» (Дії 2:46).

Надалі цей рух учнівства підхопив апостол Павло, сформулювавши принцип, про який ми читаємо в 2 Тим. 2:2: «А що чув ти від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, щоб будуть спроможні й інших навчити». Павло закликає свого вірного учня Тимофія до продуктивного учнівства. Фактично, він показує, що вплив учнівства закріплюється тоді, коли є чотири покоління тих, хто навчається. З тексту ми бачимо, що це сам Павло, його учень Тимофій, вірні люди та інші...

Останній лист апостола, фактично, пропонує програму дій новозаповітної церкви в післяапостольський період, де цінність служіння зосереджена в служінні конкретній особистості. Павло дбав про розвиток Тимофія. Тимофій шукає серед більшості в церковному зібранні вірних людей. Вірні люди зосереджені на навчанні інших вірних людей, і лише таким чином відбувається перетворення суспільства і вплив християнства у світі.

Проблема сучасної церкви – у відсутності учнівства

Що ми бачимо сьогодні? Світ стає релігійним і постхристиянським. Суспільство, прибираючи форми християнської релігії, все ж в основі залишається безбожним і незмінним. Церква перестала бути громадою учнів. Зате вона часто нагадує індустрію

із задоволення психорелігійних потреб населення.

Церква стає мегаорганізацією, де пастор – це менеджер, а зібрання – це його бізнес. І не має значення, яке його приватне життя, чи цікаві його досягнення і які організаційні здібності. На превеликий жаль, такі проблеми ми бачимо не лише за кордоном, але вже й безпосередньо в нас вдома. Це лякає і часто відштовхує від такого християнства.

Що ж робити? Ми повинні бути готові на радикальне переформатування всього нашого служіння людям в цьому світі. У чому ж повинно проявитися переформатування?

Передусім в усвідомленні, що служіння вимірюється реально змінами життями людей, а не кількістю зацікавлених християнством, не кількістю громад, величиною бюджетів і величиною споруд.

По-друге, часто можна побачити, що служитель має більше деномінаційно-конфесійне забарвлення, ніж забарвлення Божої людини, яка бачить, що сьогодні робить Бог в цьому світі.

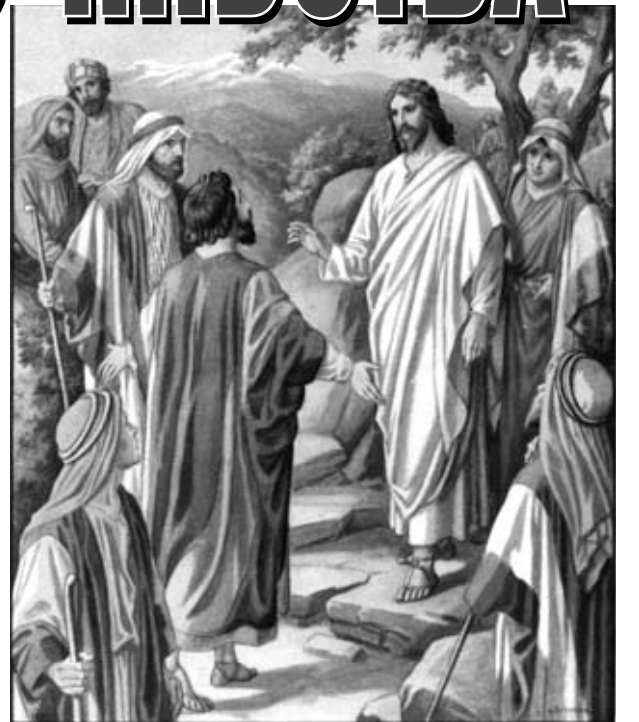
Часто сучасний служитель – це людина системи, заради якої він живе і яка його сформувала, а не людина стосунків, яка живе заради людей, котрих веде.

По-третє, церква повинна усвідомити, що вона передусім не організація, а громада, для якої головне учні, а не формальне Богослужіння, особистий контакт з кожним, не цифра і буква, а дух та істина.

Основне завдання учнівства

Завдання учнівства нелегке, ціна учнівства висока. Необхідно впустити іншу людину у своє приватне життя. Фактично, учні – це духовні діти вчителя. А діти, як відомо, буквально йдуть слідом і бажають бути схожими на своїх батьків.

Діти живуть з батьками і здебільшого знають краще приватне життя батьків, ніж їх ділове життя. Учнівство передбачає, що послідовник буде схожий на свого вчителя. Іншими словами, що робить сьогодні вчитель, завтра буде робити і його учень. Якщо ми зауважуємо за собою, що служимо системі, а не суспільству, то й наші учні робитимуть те саме.

Іншими словами, учнівство змушує чесно і критично переосмислити себе і свою діяльність, щоб зосередитися на найголовнішому. У цьому показовий для нас приклад Ісуса Христа. Він прийшов у дуже насичений релігійний світ. Юдаїзм І століття міг запропонувати найрізноманітніші форми релігійного життя. Саддукеї, фарисеї, есеї, зилоти пропонували найрізноманітніший продукт на релігійному ринку.

Згадується докір Ісусу Христу від представників релігії: «Тоді приступили до Нього Іванові учні та й кажуть: «Сьому постимо ми й фарисеї, а учні Твої не постять?» (Мт. 9:14). Ісус, як релігійний лідер, робив багато що не за шаблоном і не так, як звикли. Але хто з Іванових учнів і фарисеїв міг похвалитися силою такого світового духовного впливу, як християнство?

Що було головне для Ісуса? Передати Свій спосіб думки і характер, Свій світогляд і цінності, Свій погляд і Свою концепцію.

Учнівство нині – новий виклик, на який необхідно відповісти позитивно, щоб діло Ісуса Христа продовжувалося. Місцем уроку має бути не тільки аудиторія, а й усе життя.

К. Терятников.

ЗНАННЯ МАЮТЬ СТАТИ ПРАКТИКОЮ ЖИТТЯ

У Київському Біблійному інституті подія – відбувся перший випуск студенток, які навчалися на спеціалізації «Жіноче служіння».

Напередодні випуску відбувся захист дипломних робіт, в ході якого студентки могли продемонструвати відповідний рівень знань, поділитися новими думками і навіть відкриттями, які вони одержали під час дослідження своєї теми.

А теми дипломних робіт цікаві й актуальні: «Жінки віри в Біблії», «Важливість практики консультування жінок у сучасних церквах», «Чи може жінка бути вчителем», «Смирненість – найважливіша риса християнки», «Образ жінки під впливом християнства на прикладі української культури», «Роль жінки в сім'ї», «Риси характеру християнки», «Порівняльна характеристика становища жінки в християнському та ісламському суспільстві», «Служіння жінок

дарами Святого Духа в новозаповітній церкві» тощо.

На урочистій церемонії з нагоди випуску студенток вітали ректор КБІ Сергій Манелюк, заступник старшого єпископа Микола Синюк, координатор очно-заочного відділення Оксана Малишук, ректор Євангельської Теологічної семінарії Соломон Вонг.

Староста групи Лідія Іванченко від імені всіх випускниць подякувала служителів п'ятидесятницького братства за можливість навчатися; адміністрації, викладачам, працівникам інституту – за створення відповідних умов для процесу навчання.

Старший єпископ Церкви ХВС України Михайло Паночко у заключному слові наголосив на важливості застосування набутих знань у практичному житті і служінні жінки і звершив молитву благословення.

ЄВРОПА ПОВЕРТАЄТЬСЯ ДО ХРИСТІЯНСЬКИХ ЦІННОСТЕЙ

18 квітня цього року парламент Угорщини прийняв нову редакцію Конституції. Відповідно до нового тексту, шлюбом вважаються відносини тільки між одним чоловіком і одною жінкою. Як заявляють опозиційні сили і неурядові організації Угорщини, нова редакція Конституції позначена сильним впливом правоохоронної ідеології.

За словами народного депутата України Оксани Білозір, в Європі зароджується нова хвиля – повернення до християнських цінностей.

«Європа почала усвідомлювати, що

шлях, яким вона йшла досі, веде до морального занепаду всього суспільства. Повернення до поняття традиційної сім'ї – це перший крок до відродження вічних цінностей, які заклали в нас Бог. Тільки традиційна сім'я – запорука відродження нації і держави».

Народний депутат також зазначила, що Угорщина подає прекрасний приклад усім іншим європейським країнам, визначаючи шлях, який виведе Європу з кризи моральних цінностей, шлях, який для нас передбачив Бог.

НХС.

В Україні будуть готувати бакалаврів богослов'я

Богослов'я (теологія) отримало статус окремого напрямку у галузі знань «Гуманітарні науки», за яким в Україні здійснюється підготовка бакалаврів у вищих навчальних закладах.

Про це йдеться у постанові Кабінету Міністрів України №267 від 17 березня 2011 року, опублікованій на Урядовому порталі.

Цією постановою Уряд також запровадив розмежування богословів за конфесійною ознакою, у тому числі серед спеціалістів і магістрів.

Уряд також розширив можливість напрямку богослов'я. Згідно з постановою, здобуття диплому бакалавра за напрямком богослов'я (теологія) дозволяє надати здобути фах за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра з присвоєнням кваліфікації вчителя. Умовою для цього є виконання психолого-педагогічної, методичної та практичної програми підготовки відповідно до галузевого стандарту педагогічної освіти.

Нагадаємо, що раніше богослов'я (теологія) вже було в переліку спеціальностей, за якими в Україні можна було здобути освіту бакалавра.

Пізніше ця спеціальність була виключена з переліку напрямків підготовки бакалаврів. Відтоді спеціалісти та магістри богослов'я (теології) готувалися в Україні на базі освітньо-кваліфікаційного рівня бакалавра філософії.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

Проект громадських біблійних читань стартує в Україні

Церква Християн Віри Євангельської України ініціює громадські біблійні читання з нагоди національних святкувань 450-річчя Пересопницького Євангелія. Про це під час чергової річної конференції Церкви ХВС України, що відбулася 30-31 березня в Пущі-Водиці під Києвом, повідомив старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко.

Відділ освіти Церкви протягом останнього року напрацював і запропонував священнослужителям цикл матеріалів, які дозволяють отримати систематизований огляд Біблії в історичному контексті і знайти біблійні відповіді на життєво важливі питання: стосунки людини і Бога, секрети сімейного щастя, біблійна оцінка сучасності та погляд на майбутнє і багато інших.

«Ми переконані, що світло Божого Слова дозволяє людині найкраще використати доручене їй в управлінні багатством – її життя. Без сумніву, чим більше українців читатимуть і досліджу-

ватимуть це божественне відкриття, тим успішнішим буде сьогодні і безпечнішим майбутнє», – запевняє керівник відділу освіти пастор Віктор Вознюк.

«Мета таких біблійних читань подвійна: пізнавальна і виховна. Вивчення історії Священного Писання дає можливість пізнання Божих істин і показує шлях засвоєння їх свідомістю Вселенської Церкви. Виховний аспект курсу полягає в тому, що вивчення біблійних істин і порівняння їх з науковими відкриттями, а також Боже передбачення впливає на формування у людини християнського світогляду, мотивує його до осмислення свого буття, пошуку Бога-Творця і Спасителя», – пояснює ініціатор проекту пастор Анатолій Козачок.

Нагадаємо, що 2011 рік проголошено в Україні Роком Пересопницького Євангелія. З метою якнайширшого донесення біблійних істин до всіх верств суспільства передбачено ряд проектів і заходів, у тому числі науково-практичні конференції, круглі столи тощо.

Київська богословська семінарія «Благодать та істина»

ОГОЛОШУЄ НАБІР СТУДЕНТІВ

на 2011/2012 навчальний рік за наступними навчальними програмами:

СТАЦІОНАРНІ ПРОГРАМИ:

Бакалавр богослов'я

Програма розрахована на три роки навчання. Найбільша увага приділяється вивченню систематичного богослов'я, історії Церкви, гомілетики, англійської, грецької і давньоєврейської мов, а також реалізації набутих знань у Богослужіннях, молитовних і євангелізаційних зібраннях, на індивідуальних євангелізаціях.

Магістр богослов'я

Програма розрахована на два роки навчання. Обов'язкова умова для вступу на цю програму – наявність богословської освіти (не нижче рівня «бакалавр») або вищої світської освіти. Перевага надається тим, хто має досвід практичного служіння і бажає пов'язати своє життя з християнською освітою або поглибити знання для більш ефективного служіння в церкві.

Вчитель-місіонер

Студенти навчаються в семінарії за програмою «бакалавр богослов'я» і паралельно здобувають педагогічну освіту в Національному університеті

«Острозька академія» або в інших університетах України на очно-заочній формі навчання (три сесії за рік). Для студентів, які зобов'язуються працювати не менше трьох років вчителями, передбачена спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання для тих, хто навчається на контрактній основі.

На стаціонарних програмах навчання, проживання і харчування безплатні.

ОЧНО-ЗАОЧНІ ПРОГРАМИ:

БАКАЛАВР СЛУЖІННЯ (спеціалізація *душеопікування*). Програма розрахована на три роки навчання (кожного року по 6 п'ятиденних сесій).

МАГІСТР СЛУЖІННЯ (спеціалізація *душеопікування*). Програма розрахована на два роки навчання (всього 12 п'ятиденних сесій). Умови вступу такі ж, як і на програму «магістр богослов'я».

Студенти, які навчаються на програмах «бакалавр служіння» і «магістр служіння», забезпечуються гуртожитком і триразовим харчуванням на час сесій, а також вносять добровільні пожертви за кожну сесію в розмірі 150 грн.

ФЕЛЬДШЕР-МІСІОНЕР. Навчання

відбувається за двома програмами:

Очно-заочна програма «ХРИСТИЯНСЬКИЙ СЛУЖИТЕЛЬ» (спеціалізація *«місіонер»*) розрахована на два з половиною роки і складається з двох п'ятиденних сесій і 40 субот (по сім годин занять). Ця програма реалізується на базі нашої семінарії безкоштовно.

Стаціонарна програма «ФЕЛЬДШЕР» реалізується на базі Київського медичного коледжу ім. П. І. Гаврося. Для вступу до медичного коледжу необхідно мати повну середню освіту (11 класів) і сертифікати незалежного тестування з біології та української мови не нижче 124 балів. Після закінчення навчання в коледжі випускники отримують диплом фельдшера державного зразка.

Для студентів, які зобов'язуються пропрацювати не менше трьох років фельдшерами, передбачається спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання в коледжі і проживання в гуртожитку для тих, хто навчається на контрактній основі.

Детальніша інформація – за тел. (044) 411-15-88, 063 124-10-92

або на сайті семінарії www.gtseminary.kiev.ua

ПОГЛЯД У МАЙБУТНЄ

Які цілі ставить перед собою Церква Християн Віри Євангельської України? Насамперед ми повинні дбати про єдність – у родині; у місцевих церквах; єдність всіх християн України.

Особливий наголос потрібно робити на особисту євангелізацію. Наша ціль – до 2020 року досягти благовістом кожного жителя України; для цього ми маємо виконувати повеління Ісуса Христа: «Ідіть по цілому

світові та всьому створінню Євангеліє проповідуйте» (Мр. 16:15).

Через всі навчальні заклади братства і через церковну освіту треба готувати нових працівників на ниві Божій.

Християни віри євангельської повинні впливати на суспільство через добрий особистий приклад; через соціальні проекти милосердя та реабілітації; через відродження духовності в суспільстві шляхом залучення всіх доступних засобів масової інформації: телеканалів (християнських, комерційних, державних), радіо, Інтернет-простору, друкованих ЗМІ.

Виклики сьогодення спонукають нас активізувати місіонерську діяльність в Україні і за її межами.

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ ЦЕРКВИ ХВС УКРАЇНИ ЗАПРОШУЄ

на 3-річну стаціонарну і 4-річну очно-заочну форми навчання за програмами бакалавра пасторського служіння, бакалавра християнської педагогіки, а також на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями «жіноче служіння» і «місіонерське служіння».

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочної форми навчання працюватиме з 28 березня до 1 квітня та з 16 до 20 травня з 10-ї до 16-ї год.

Вступні конкурсні екзамени абітурієнти стаціонарної форми навчання складатимуть на початку серпня.

Довідки за телефонами:

(044) 450-60-00 (стаціонар); 097-921-42-01 – Оксана Василівна Малишук, координатор очно-заочної форми навчання; 097 391-72-76 – Сергій Іванович Губеня, завідувач місіонерським відділенням.

E-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне) та secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.